

Arrest

nr. 284 996 van 16 februari 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X
Vertegenwoordigd door zijn voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de L'Université 16/4
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, wettelijk vertegenwoordigd door zijn voogd X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat V. HENRION en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen België binnengekomen op 13 februari 2020 als niet-begeleide minderjarige vreemdeling en heeft een verzoek om internationale bescherming ingediend op 14 februari 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker door de Dienst Vreemdelingenzaken op 10 december 2020 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS). Op het CGVS werd verzoeker gehoord op 12 juli 2021 en op 28 juli 2022.

1.3. Op 8 september 2022 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 9 september 2022 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens jouw verklaringen beschik je over de Afghaanse nationaliteit, ben je Pashtun van etnische origine en ben je een soennitisch moslim. Je bent afkomstig uit het dorp Zarifkhel, gelegen in het district Hesarak van de provincie Nangarhar. Je bent heden ongeveer zestien jaar oud en bent nog minderjarig. Jij en jouw familie woonden steeds in Hesarak. Je ging drie jaar naar school in Afghanistan. Omdat de taliban jou onderweg naar school sloegen in het gezicht en eisten dat je naar een madrassa zou gaan, stopte je met school. Je gaf gehoor aan de taliban en volgde hierna les in een madrassa. Eén of twee jaar nadat je stopte met school verliet je het land. In de madrassa waar je studeerde kwam de taliban vaak. Ze preekten en riepen op om de wapens op te nemen en jihad te voeren. Toen je dit vertelde aan jouw vader, waarschuwde jouw vader andere dorpingen. Vijf dagen later bezochten de taliban jouw huis en namen jouw vader, oudere broer F.(...) en jongere broer M.(...) mee. Drie dagen nadien werd jouw jongere broer vrijgelaten. Hij was verwond aan het been door toedoen van de taliban. Om die reden werd jouw broer gehospitaliseerd. Omdat jouw leven in gevaar was, verbleef je nog een week bij jouw maternale oom om vervolgens te vluchten uit Afghanistan. Je was zes maanden onderweg van Afghanistan tot België. Vanuit jouw dorp reisde je met een smokkelaar per wagen naar de grens. Je reisde verder per wagen via Iran naar Turkije, waar je anderhalve maand verbleef. In Turkije had je voor het laatst contact met jouw familie in Hesarak via jouw maternale oom. Jouw vader en oudere broer verblijven nog steeds in gevangenschap bij de taliban. Je reisde verder naar Servië, waar je door volwassen Afghaanse mannen werd lastiggevallen. Ze vertelden jou dat je een knappe jongen bent en ze raakten jou aan. Je weigerde verder te gaan met deze mannen en je vroeg hulp aan een aardige smokkelaar. Hij zorgde ervoor dat je verder kon reizen. Op 14 februari 2020 dien je in België een verzoek om internationale bescherming in.

Ter ondersteuning van jouw verzoek leg je tijdens jouw persoonlijk onderhoud de dato 12 juli 2021 op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geen documenten neer. Jouw voogd toont tijdens het eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS op haar mobiele telefoon een foto (selfie) van jou waarop jouw aangezicht is afgebeeld en die genomen werd kort na jouw aankomst in België. Op 14 juli 2021 maakt jouw voogd een kopie over van de BIVR van jouw vriend bij wie je toen verbleef nadat je het opvangcentrum verlaten had wegens een incident. Op 15 juli 2021 maakt jouw voogd een kopie van deze foto over aan het CGVS. Dezelfde dag maakt jouw voogd ook een verslag over van het incident waarbij jij betrokken was in het opvangcentrum te Gembloux op 29 juni 2021 en maakt zij ook een observatieverslag opgesteld door de directrice van het opvangcentrum (...) op 10 juli 2021 over aan het CGVS. Op 28 juli 2021 maakt jouw voogd een attest van de psycholoog A.(...)-L.(...) L.(...) C.(...) van het centrum El Paso over aan het CGVS. Op 25 augustus 2021 ontvangt het CGVS een bericht van jouw voogd dat je een behandeling gestart bent bij de psycholoog J.(...) in het centrum "Santé en exil". Op 13 oktober 2021 maakt jouw voogd per e-mail een bericht van het Rode Kruis over met het nieuws dat jouw moeder werd getraceerd en gecontacteerd in Hesarak. Op 1 april 2022 maakt uw voogd een e-mail over aan het CGVS waarin zij herhaalt dat u van Hesarak afkomstig bent en uw vader en broer nog steeds verdwenen zijn. Tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud op het CGVS de dato 28 juli 2022 legt u geen nieuwe documenten neer. Op 28 juli 2022 legt uw advocaat op het onthaal van het CGVS een vonnis van de rechtbank neer waarin uw verzoek om als staatloze te worden erkend geweigerd werd.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofdte, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in

het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Tevens dient te worden toegevoegd dat u tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS vermeldde mentale moeilijkheden te hebben gekend. U kon niet goed slapen en hebt één keer een psycholoog geraadpleegd. U neemt geen medicatie. Op 28 juli 2021 legt u per e-mail een attest van uw psycholoog neer die bevestigt dat u van 1 april 2020 tot 29 april 2021 in het opvangcentrum El Paso verbleef en op 8 april 2020 een psycholoog raadpleegde om psychotherapie te starten, dewelke u vervolgens niet wenste verder te zetten. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS de dato 28 juli 2022 verklaart u geen psycholoog te raadplegen en u zich rustiger voelt nu u opnieuw contact hebt met uw moeder. Je neemt evenmin medicatie. De omstandigheden van uw beide persoonlijke onderhouds op het CGVS verliepen normaal. Er kan niet besloten worden dat u in de onmogelijkheid verkeerde om de door u beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voor te brengen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken. Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012, §§ 65-68; EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, *J.K. e.a. t. Zweden*, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure uw volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming.

Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

Niettegenstaande je bij de aanvang van beide persoonlijke onderhouds op het CGVS uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op jouw schouders rust (CGVS, NPO I dd. 12 juli 2021, p.2 en 3 + NPO II, p. 2), blijkt uit het geheel van de door jou afgelegde verklaringen en de door jou voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking. Het gegeven dat je nog steeds minderjarig bent ontslaat jou niet van deze medewerkingsplicht.

Er werd immers vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan jouw beweerde regio van herkomst in Afghanistan noch aan overige elementen aangaande jouw reële situatie zoals jouw profiel, jouw familiesamenstelling en jouw familiale netwerk. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van jouw nood aan bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over jouw herkomst en andere bovenstaande elementen kan niet genoeg benadrukt worden. Jouw persoonlijke situatie voor jouw komst naar België is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Jouw vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade wordt logischerwijze in functie hiervan onderzocht.

Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een verzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden.

Vooreerst dient te worden aangestipt dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat je tot aan jouw verklaarde vertrek uit Afghanistan steeds in het dorp Zarifkhel gelegen in het district Hesarak van de provincie Nangarhar zou hebben gewoond noch wordt er geloof gehecht aan de omstandigheden waarin je daar zou hebben geleefd (CGVS I, p. 13 en 22). Je verklaart behalve in Hesarak nooit elders in Afghanistan te hebben gewoond noch was je door de veiligheidssituatie ooit eerder ontheemd. Je dient hier op 14 februari 2020 een verzoek om internationale bescherming in en je was zes maanden onderweg van Afghanistan tot België (CGVS I, p. 12).

Dient opgemerkt te worden dat de medewerkingsplicht die op jou rust in kader van jouw verzoek om internationale bescherming van jou vereist dat je alle elementen ter ondersteuning van jouw verzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Je dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste persoonlijke onderhoud in jouw asielprocedure, daar op jou de verplichting rust om jouw volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Het gegeven dat je nog steeds minderjarig bent, ontslaat jou niet van deze plicht tot medewerking.

Jouw gebrek aan medewerking blijkt uit de vaststelling dat je geen zicht bood op jouw precieze familiale netwerk, jouw herkomst en jouw asielmotieven. Immers kan hieraan geen geloof worden gehecht wegens diverse onaannemelijkheden en vaagheden in jouw verklaringen. Het verschaffen van duidelijkheid over jouw reële situatie is echter van wezenlijk belang voor de inschatting van de vrees voor vervolging die je stelt te koesteren. Het in kaart brengen van jouw familiale netwerk is van wezenlijk belang om jouw identiteit en herkomst te beoordelen en of je al dan niet over het nodige vangnet beschikt waarop je al dan niet kan rekenen.

Zo dient te worden aangestipt dat je geen enkel authentieke identiteitsdocumenten noch authentieke reisdocumenten van jezelf, alsook geen identiteitsdocumenten noch reisdocumenten van jouw ouders of een kopie daarvan, neerlegt voor het CGVS (CGVS I 12/07/21, p. 17, 20 en 21 + NPO II 28/07/2022, p. 6 en 10). Je stelt het CGVS dan ook niet in staat jouw identiteit door middel van (identiteits-)documenten die jou of jouw ouders werden afgeleverd en reisweg terdege na te gaan. Nochtans vormt het vaststellen van iemands identiteit een essentieel gegeven in ieder verzoek om internationale bescherming. Je blijft hier echter in gebreke. Je verklaart jouw contact met jouw moeder in Hesarak hersteld te hebben, maar je hebt recent geen nieuwe documenten via jouw moeder aangaande jouw identiteit en deze van jouw ouders en/of familieleden bekomen (CGVS, NPO II, p. 10). Hoewel je beweert drie jaar school te hebben gelopen in Afghanistan, leg je daarvan evenmin enig bewijsstuk neer (CGVS, p. 16 en 17). Ook dit kan bijgevolg jouw herkomst niet aantonen. Daar je meent meerdere maanden onderweg te zijn geweest van Afghanistan naar België, kan verwacht worden dat je hiervan tevens enige stukken (onder andere: allerhande tickets met betrekking tot openbaar vervoer, betaal- of ontvangstbewijzen, foto's, ...) neerlegt maar dat deed je niet. Je stelt het CGVS dan ook niet in staat om op enige objectieve wijze de door jou beweerde afgelegde reisroute vanuit Afghanistan over land naar België na te gaan. Overigens blijkt dat je eveneens over jouw reisweg van Afghanistan tot België uiterst oppervlakkig bent in jouw verklaringen tijdens jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS, zodat ook de wijze waarop en de omstandigheden waarin je in België arriveerde allesbehalve duidelijk zijn en er geen geloof kan worden gehecht aan de door jou beschreven reisweg vanuit jouw Afgaanse dorp Zarifkhel. Je beweert zes maanden onderweg te zijn geweest van Afghanistan tot België. Toen je hier arriveerde was je 14 jaar oud (zie CGVS I, p. 12). Gevraagd te vertellen over jouw reisweg van jouw dorp naar het buitenland, zeg je slechts dat je in jouw dorp in een wagen werd geplaatst en dat je niet weet waar de wagen jou heen bracht (CGVS I, p. 18). Je zou verder met een bus en andere wagens hebben gereisd, maar je kent geen concrete gegevens van de route die je hierbij zou hebben afgelegd. Gevraagd naar namen van dorpen, steden of plaatsen onderweg vanaf jouw dorp, geef je toe dit niet te weten. Je poogt nog als excuus voor jouw grote gebrek aan kennis te stellen dat je soms sliep en geen aandacht had voor iets. Voor dat laatste kan weinig begrip worden gebracht aangezien kan verwacht worden dat je minstens enkele indrukken moet hebben opgedaan tijdens deze reis die jou niet alleen wegleidde van jouw dorp naar nieuwe plaatsen maar jou ook scheidde van jouw familie. Echter, je laat nergens blijken dat je ook maar enige indruk hebt bewaard van jouw reis zodat er geen geloof kan worden gehecht aan

jouw beweerde ingeroepen reisweg vanuit jouw dorp Zarifkhel naar de Afghaanse grens. Ook al was je slechts dertien jaar oud, dan nog kan van jou verwacht worden dat je vertelt over de elementen die je wel hebt opgemerkt tijdens deze reis. Nergens blijkt dat je niet over de nodige cognitieve vaardigheden zou beschikken om jouw omgeving niet te kunnen waarnemen en opmerken. Integendeel, uit stukken aanwezig in jouw administratieve dossier en uit hetgeen wat jouw voogd tevens verklaart tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, heb je op relatieve snelle termijn en hoofdzakelijk op eigen houtje door de schoolsluiting tijdens de COVID19-pandemie Frans geleerd. Dit toont aan dat je leervaardig en opmerkzaam bent. Echter, over jouw reisweg weet je weinig te vertellen, je weet evenmin waar je de Afghaanse grens hebt overgestoken. Je zegt opnieuw alleen maar in algemene termen dat je bergen moest beklimmen en je moest wandelen. Ook jouw beschrijving van jouw verdere reisweg van Afghanistan tot Turkije ontbreekt elke vorm van doorleefdheid en concrete kennis. Hierover zeg je dat je er niets van weet (CGVS I, p. 19). Je voegt toe dat je per wagen reisde gedurende de dag en nacht en dat je illegaal reisde. Gevraagd waar je in Iran hebt verbleven, ontken je in Iran te hebben verbleven en zeg je er enkel gedurende 15 dagen te hebben door gereisd. Je noemt echter geen plaatsen op die je passeerde op deze reisweg doorheen Iran onderweg naar Turkije. Je weet evenmin waar je in Turkije gedurende anderhalve maand verbleven hebt.

Dat je geen contact meer onderhoudt met jouw familie in Afghanistan en dat jouw laatste contact dateert van tijdens jouw verblijf in Turkije zoals je aanhaalt tijdens jouw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS, heb je geenszins aangetoond en blijft op zich een louter blote bewering van jou. Immers, gevraagd naar de omstandigheden waarin je het contact verloor met jouw familie na het laatste contact in Turkije, geef je alleen maar ontwijkende en onduidelijke antwoorden waardoor er geen geloofwaardigheid aan kan worden gehecht. Een eerste maal gevraagd door het CGVS wat er dan gebeurde toen je het contact verloor met jouw familie, zeg je kort dat je Turkije verliet (CGVS I, p. 7). Daarop gevraagd om welke reden je geen contact meer kon hebben vanuit België met jouw familie maar wel vanuit Turkije, verklaar je geen rechtstreeks contact te hebben gehad met jouw familie maar wel via de smokkelaar. Echter, jouw verklaring dat je Afghanistan verlaten hebt zonder dat jij en jouw familie de nodige voorzorgen hadden genomen om het contact tussen jullie te verzekeren, overtuigt in het geheel niet. Temeer je volgens jouw verklaringen een hachelijke, onzekere en illegale reis ondernam gedurende meerdere maanden van Afghanistan naar België. Indien je om veiligheidsredenen Afghanistan ontvlucht bent nadat jouw moeder en oom hiertoe besloten, kan verwacht worden dat jouw familie ook alles in het werk stelde dat je hen op de hoogte kon houden van jouw ervaringen onderweg om hen te vergewissen van jouw verblijfplaatsen, jouw veiligheid onderweg en jouw behouden aankomst. Je bent immers nog minderjarig en volgens jouw verklaringen ook de enige van jouw familie die het land verliet. Het gegeven dat jouw familie er alles aan zou gedaan hebben zodat jij Afghanistan veilig kon verlaten om je vervolgens over te laten aan onbekende smokkelaars voor een langdurige reis met een onbekende bestemming, is op zijn minst contradictorisch te noemen. Dat alle contact tussen jou en jouw familie enkel en alleen via (een) smokkelaar(s) zou verlopen is bijgevolg niet aannemelijk. Dat jij niet over andere mogelijkheden zou hebben beschikt om jouw familie te contacteren overtuigt niet. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat mobiele telefoons wijdverspreid gebruikt worden in Afghanistan en de meeste huishoudens een of meer telefoons heeft. Volgens het Afghaanse Ministerie van Communicatie en Informatietechnologie, zijn er meer dan 23 miljoen mobiele telefoon gebruikers in Afghanistan. Ook is het gebruik van mobiele telefoons en smart phones in Afghanistan gangbaar geworden waardoor het makkelijker geworden is voor Afghanen in het buitenland om in contact te blijven met hun familie en netwerken in Afghanistan. Uit jouw verklaringen blijkt dat de andere jongens met wie je Afghanistan zou ontvlucht zijn, wél over een mobiele telefoon beschikten wat bovenstaande informatie alleen maar ondersteunt (CGVS I, p. 18). Verder wordt in deze informatie bevestigd dat families over het algemeen goed geïnformeerd zijn over elkaar en dat Afghanen geweldig zijn in netwerken en het terugvinden van mensen. Aangaande sociale netwerken in Afghanistan stelt deze informatie dat diverse netwerken als familienetwerken maar ook netwerken gebaseerd op stam verbanden, religieuze verbanden, dorpsverbanden en andere constant en absoluut zijn in het dagelijkse leven van een Afghaan. Zo is het zeer moeilijk in te beelden dat een Afghaan volledig alleenstaand zou zijn, zonder contacten te onderhouden met familie of een ander netwerk. Het is immers de uitgebreide familie of het familiaal netwerk dat de centrale steunpilaar vormt binnen de Afghaanse maatschappij, deze kan aldus beschouwd worden als de belangrijkste bouwsteen van de Afghaanse sociale structuur. Binnen deze uitgebreide familie bestaat ook de wederkerige verplichting mekaar te helpen, waardoor de solidariteit onder de familieleden erg groot is. Het collectieve belang van de familie staat boven het individuele belang. Daarom ook is het in de meeste gevallen zo dat de uitgebreide familie als centrale sociale instelling de beslissing maakt om een minderjarige naar Europa te zenden en om van daar uit de familie te onderhouden. Je haalt aan dat jouw oom en jouw moeder jou naar het buitenland stuurden en dat jouw oom jouw reis naar het buitenland geregeld heeft, dat erna alle contact met uw familie verbroken

raakte is niet aannemelijk. Jouw verdere pogingen om het CGVS tijdens jouw eerste persoonlijke onderhoud te overtuigen van het verloren gegane contact zijn dermate onaannemelijk dat ze op weinig bijval kunnen rekenen. Zo geef je toe dat je het telefoonnummer van jouw oom niet kent, omdat jouw oom jou nooit het nummer gaf (CGVS I, p. 7 en 8). Op de vraag om welke reden jouw oom zijn telefoonnummer niet gaf, reageer je eerst met: "Hoe kan ik dat nu weten?" wat allesbehalve enige verduidelijking biedt. Je voegt er nog snel aan toe: "Ik had geen gsm nummer". Daarop gevraagd of je het telefoonnummer van jouw oom op een andere wijze hebt bewaard aangezien je zelf niet over een mobiele telefoon zou hebben beschikt, ontken je en beweert je dat jouw oom jou zei: "de smokkelaar heeft mijn gsm nummer en als je iets nodig hebt, dan vraag je het aan hem". Gelet op de onzekere situatie waarin jij jou als minderjarige zonder enige familiale begeleiding zou bevinden in handen van de smokkelaar tijdens een langdurige reisweg over land van Afghanistan tot België, is het toch enigszins opmerkelijk te noemen dat jouw oom en jouw familie enkel rekende op de goedhartigheid van een smokkelaar of een smokkelaarsbende. Het is immers algemeen geweten dat mensensmokkelaars het vaak niet al te goed menen met de mensen wiens lot in hun handen ligt. Informatie die deze argumentatie ondersteunt wordt toegevoegd aan het administratie dossier. Uit deze informatie blijkt ook dat een mobiele telefoon niet alleen een instrument is voor migranten en vluchtelingen tijdens hun reisroute en na aankomst om in contact te staan met hun familieleden, maar daarnaast ook een niet weg te denken instrument is om te navigeren tijdens de reisweg over land en zee, praktische informatie op te zoeken met betrekking tot de reisweg en tevens om de smokkelaars zelf te contacteren. Dat u na vertrek uit Afghanistan tijdens uw reisweg niet over een mobiele telefoon beschikte en zelfs niet over de mogelijkheid beschikte om via de mobiele telefoon van anderen in rechtstreeks contact te blijven staan met uw achtergebleven familieleden is niet geloofwaardig. Enigszins opvallend daarbij is dat u na aankomst in België wel over een mobiele telefoon beschikt en u via uw telefoon Frans leert (CGVS I, p. 6). U toont ook een 'selfie' genomen na uw aankomst in België. Dit lijkt voorgaande, dat u niet de waarheid vertelt over uw mobiele telefoon gebruik en uw contacten met uw familiale netwerk, alleen maar te bevestigen. Verder in het persoonlijk onderhoud gevraagd naar de personen die jou op jouw reisweg hebben begeleid zeg je enkel dat je reisde met een smokkelaar, maar verdere informatie over deze smokkelaar gaf je niet (CGVS I, p. 18). Je lijkt verder evenmin op de hoogte te zijn van de regeling die jouw familie trof met jouw smokkelaar om jou veilig en wel in Europa en België af te leveren. Hierover zeg je enkel dat je er niets van afweet en dat de smokkelaar telkens "o.k." zei in elke plaats waar je arriveerde. Hoewel je beweert dat je vanuit België nog getracht hebt jouw familie te contacteren via mensen hier die afkomstig zijn uit Hesarak, kan ook dit niet overtuigen. Zo zeg je initieel vele inwoners van Hesarak te hebben gecontacteerd maar niemand bezat het telefoonnummer van jouw oom (CGVS I, p. 7). Even later gevraagd wie deze personen uit Hesarak dan zijn, ontwijk je aanvankelijk de vraag en zeg je dat het geen verwanten van jou zijn, maar inwoners uit Hesarak die je onderweg leerde kennen (CGVS I, p. 8). Daarop verder gevraagd wie je exact bedoelt en wat hun namen zijn, ontwijk je opnieuw de vraag en antwoordt je gekunsteld met de vraag "wie?". Pas wanneer het CGVS een vierde maal vraagt te vertellen wie jij gecontacteerd hebt om jouw oom te vinden, noem je enkele namen op. Uit voorgaande blijkt dat je niet de waarheid vertelt over jouw huidige contacten met jouw familie en aldus bepaalde informatie bewust wenst achter te houden voor de Belgische asieldiensten. In deze context is het eveneens bevreemdend te noemen dat jouw familie, in dit geval jouw oom en moeder althans naar wat je beweert, jou naar Europa stuurden om internationale bescherming aan te vragen zonder enige (identiteits-)documenten op zak of zonder de mogelijkheid om later nog enige documenten via hen op te vragen. Indien jouw familie meent dat je internationale bescherming behoeft om de redenen die je hier aanbrengt op het CGVS, kan verwacht worden dat zij alles in het werk stellen om alle nodige bewijsdocumenten aangaande jouw vader, jouw familie en jou zelf aan jou mee te geven en/of na te sturen, of minstens een kopie van deze documenten. Tegelijk kan ook van jou verwacht worden dat je hiertoe de nodige inspanningen levert, wat je geenszins gedaan hebt. Ten aanzien van jouw familiale netwerk blijf je voorts opvallend vaag wat verder de vaststelling ondersteunt dat je niet de waarheid vertelt over jouw reële en persoonlijke situatie (CGVS 12/07/2021, p. 15). Je beweert 3 broers en 4 zussen te hebben. Jouw vader en oudere broer zouden kort voor jouw vertrek uit Afghanistan ontvoerd zijn door de taliban, maar je legt niet de minste bewijsstukken aangaande jouw vader en broer noch aangaande hun ontvoering of verdwijning neer. Ook het bericht van het Internationale Rode Kruis waarin het contact met jouw moeder hersteld werd en waarvan voogd een kopie overmaakt aan het CGVS op 13 oktober 2021, overtuigt het CGVS niet. Dit bericht kan geenszins voorgaande opmerkingen aangaande jouw intenties om bewust geen zicht te bieden op jouw reële situatie vergoelijken. Bovendien blijkt uit de vertaling van dit bericht, door u bijgevoegd, dat dit bericht werd opgesteld op 22 februari 2021. Het oorspronkelijke bericht lijkt gedateerd te zijn op 22 april 2021. Wat er ook van zij, dit bericht lijkt te zijn opgemaakt voor uw eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS de dato 12 juli 2021. De vraag die hier zich opdringt is dan ook om welke reden u niet eerder dit bericht neerlegde op het CGVS. Tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud beweert u tevens dat uw

moeder evenmin over een telefoon beschikte (CGVS I, p. 20), terwijl uit dit bericht blijkt dat uw familie sinds minstens februari of april 2021 wel bereikbaar zou zijn op een mobiele telefoonnummer. Tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud herhaalt u dat uw familie geen telefoon had bij uw vertrek (CGVS II, p. 10). Dat u voorts niet weet op welke wijze uw familie dan plots een telefoon bekwamen, komt verder ongerijmd en niet aannemelijk over gezien het belang van dit instrument in uw contact met uw familie. Evenmin vormt dit Tracing bericht via het ICRC een sluitend bewijs dat de persoon die werd gecontacteerd en hierin wordt geciteerd daadwerkelijk jouw moeder zou zijn. De familiale band die jij zou hebben met de schrijver van het bericht wordt niet aangetoond. Het is voorts opvallend dat nadat jouw contact met jouw moeder zou hersteld zijn via het Rode Kruis waarvan dit bericht zou getuigen je het toch nalaat om overige documenten of bewijsstukken aangaande jouw familiale situatie en vluchtmotieven aan te voeren, terwijl je daar nochtans uitdrukkelijk meermaals werd naar gevraagd tijdens jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS in juli 2021 alsook in jouw laatste persoonlijke onderhoud op 28 juli 2022. Dat volgens de schrijver van het bericht, met name jouw moeder volgens jouw bewering, jouw vader en broer nog steeds zouden vermist zijn en er geen nieuws is over hen, kan evenmin beschouwd worden als een objectief bewijs. Immers, dit betreffen louter de subjectieve woorden van een persoon wiens identiteit evenmin vaststaat en werd duidelijk opgesteld in functie van jouw verzoek om internationale bescherming hier. Bovendien dat het 'heel goed' gaat met jouw familie zoals de schrijver beweert, terwijl jouw vader en broer nog vermist blijven, doet eveneens de wenkbrauwen fronsen. Alles bij mekaar genomen, bied je geen zicht op jouw netwerk in Afghanistan en overtuig je niet over geen familiaal netwerk te beschikken bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Voorts aangaande jouw familiale netwerk, hoewel je beweert paternale ooms te hebben, blij je nagenoeg niets over hen te weten (CGVS I, p. 15). Je weet zelfs niet hoeveel paternale ooms je eigenlijk hebt. Gevraagd te vertellen wat je weet over jouw paternale ooms, geef je geen enkele informatie en beweer je dat ze allemaal overleden zijn (CGVS I, p. 16). De omstandigheden van het overlijden van jouw ooms, zijn jou eveneens onbekend en je kan er niets over vertellen tijdens het persoonlijk onderhoud. Jouw vader zou ook een zus hebben, maar ook over deze tante kan je geen informatie verschaffen en zeg je enkel dat jullie geen contact met haar hadden (CGVS I, p. 15). Zelfs haar naam ken je niet. Je blijft tevens het antwoord schuldig op de vraag om welke reden jouw vader geen contact meer had met zijn zus. Gepolst naar eventuele neven van jouw vader, verklaar je dat jouw vader wel neven moet hebben maar hun namen ken je niet. Daarnaast heb je evenwel één maternale oom, door wie je werd geholpen naar het buitenland, maar geen maternale tantes. Jouw kennis over deze maternale oom is echter ook opvallend gering. Zo weet je niet welke job hij uitoefent, nochtans woont hij in het nabijgelegen dorp Langarkhel en maakte hij jouw reis uit Afghanistan mogelijk waaruit blijkt dat er toch een nauw contact moet zijn geweest (CGVS I, p. 10). Verwijzend naar het geheel van bovenstaande elementen, dient te worden geconcludeerd dat je niet hebt voldaan aan jouw medewerkingsplicht en je bewust informatie aangaande jouw specifieke en reële situatie achterhoudt voor het CGVS.

Jouw band en vertrouwdsheid met jouw beweerde regio van herkomst en het dagelijkse leven aldaar; blijkt tijdens jouw persoonlijk onderhoud bovendien dermate pover te zijn, dat je er evenmin via deze wijze in slaagt jouw herkomst en verblijf in het dorp Zarifkhel te Hesarak alvorens jouw vertrek richting Europa geloofwaardig voor te stellen. Bovendien heb je evenmin jouw profiel als weinig geletterde landbouwerszoon uit een doorsnee Afgaans dorp hiermee aannemelijk gemaakt.

Ofschoon je beweert dat je de zoon bent van een landbouwer uit Zarifkel waar je onafgebroken zou hebben gewoond tot jouw vertrek richting Europa, kan je weinig vertellen over jouw dorp. Gevraagd te vertellen of het een groot of klein dorp was, ontwijk je de vraag en zeg je dat het niet klein en niet groot is (CGVS I, p. 13). Gevraagd hoeveel families er wonen in jouw dorp, antwoord je kort het niet te weten. Even later beweer je echter dat jouw dorp slechts één moskee telt, waaruit kan afgeleid worden dat jouw dorp eerder weinig inwoners telt aangezien een moskee voldoende is om alle inwoners te ontvangen. Je weet weinig te vertellen over deze ene moskee in jouw dorp. Zo zeg je dat de moskee geen naam draagt en dat het de dorpsmoskee van Zarifkhel is. Gevraagd naar verdere informatie zoals wanneer de moskee ongeveer gebouwd werd of wat de ontstaansgeschiedenis is van de dorpsmoskee, blijf je opnieuw het antwoord schuldig. Je weet verder niet wat de oppervlakte van de landbouwvelden van jouw vader is wat niet strookt met jouw beweerde profiel de zoon van een Afgaanse landbouwer te zijn (CGVS I, p. 14 + CGVS II, p. 7 en 11). Gezien landbouw de enige bron van inkomsten is voor jouw familie en de welvaart van jouw familie hiervan volledig afhankelijk is, en je mogelijk later de taken van jouw vader zal overnemen, is jouw gebrekkige kennis niet aannemelijk. Temeer zoals je omschrijft het jouw eigen familieleden waren, jouw vader en broer, die op de velden werkten. Je bent zelfs niet eenduidig over hoeveel velden jouw vader bezit. Zo zeg je dat het er 2, 3 of 4 zijn. Je geeft nogmaals toe niet te weten hoeveel jerib het samen is. Hoewel je zegt dat jij niet op de velden werkte, maar wel jouw vader hielp omdat "scheppen" jouw hobby is, lukt het jou niet zinnige informatie te verstrekken over deze activiteit of hobby van jou. Gevraagd te vertellen hierover, zeg je er immers nauwelijks iets over. Je

zegt alleen maar: "Toen ik hem eten droeg op de velden, dan at hij en begonnen we de velden te ploegen met een schop". Jouw vader teelde ook hasj op zijn velden. Je blijkt echter niets over de productie ervan te weten, wat niet te rijmen valt met jouw profiel en het belang van dit gewas voor het genereren van een inkomen. Gevraagd wat je weet over de oogst van hasj op de velden van jouw familie, zeg je alleen maar dat je er niets van weet en dat jij dat niet deed. Nog gevraagd wat je vader met de oogst deed, kom je niet verder dan te stellen dat jouw vader het waarschijnlijk verkocht maar dat je niet weet aan wie. Hoeveel jouw vader verdiende hiermee is ook voor jou een vraagteken. Evenmin weet je iets te vertellen over de wijze waarop hasj in jouw dorp verkocht wordt. Ook tijdens jouw tweede persoonlijke onderhoud vermeld je dat jouw familie hasj teelt op de gronden. Gevraagd tijdens jouw tweede persoonlijke onderhoud wat de houding is van het taliban bewind ten aanzien van landbouwers die hasj telen, geef je toe dat niet te weten (CGVS II, p. 8). Wat enigszins bevreemdend te noemen is aangezien je regelmatig belt met jouw moeder en zij jou vertelt over de financiële problemen die zij kent (CGVS II, p. 6 en 7). Overigens, weet je weinig te vertellen over de huidige situatie in jouw dorp en regio na de machtsovername door de taliban (CGVS II, p. 6). Hiernaar gevraagd antwoord je kort dat je er geen informatie over hebt. Nogmaals gevraagd wat je allemaal weet over de situatie, vertel je dat de taliban voorheen al aan de macht waren in jouw regio en je niet over politiek spreekt met jouw moeder omdat je onvoldoende geld hebt om lange gesprekken te voeren. Je voegt nog toe dat de situatie voor vrouwen nu erg moeilijk is en zij zich niet vrij kunnen verplaatsen, werken of studeren. Zo durft jouw moeder buiten de koeien niet verzorgen. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het gegeven dat bellen naar Afghanistan kostelijk is, is het merkwaardig dat je toch geen specifieke kennis hebt over de recente situatie in jouw dorp en omgeving sinds de taliban de macht overnamen in het land. Temeer je zelf zegt dat jouw familie nog steeds in deze regio woonachtig is, gebukt gaat onder economische moeilijkheden en de situatie erger is. Je blijft echter in algemene bewoordingen spreken over de situatie in jouw dorp en regio. Je weet zelfs niet of jouw broers naar school gaan. Je hebt verder geen weet of er dorpelingen zijn die het voorbije jaar na de machtsovername door de taliban gedood werden door de taliban, nochtans haal je aan dat mensen van de vorige regering meteen gedood werden door de taliban (CGVS II, p. 7). Verdergaand op jouw profiel van een Afghaanse landbouwerszoon die weinig scholing zou hebben gekend, is het ook opvallend dat jij binnen korte tijd en grotendeels op eigen houtje ten gevolge van de Covid-pandemie vorig jaar en dit jaar waardoor je vaak geen les kon volgen in België, zo snel Frans hebt geleerd waarnaar jouw voogd bij aanvang van het gehoord verwees. Ook dit doet uitschijnen dat je niet helemaal correct vertelde over jouw precieze scholing voorheen en jouw exacte profiel. Zo zeg je immers dat je in Afghanistan slechts drie jaar naar school bent geweest. Zo weet je weinig over de Afghaanse kalender, aangezien je niet weet wanneer je geboren bent volgens de Afghaanse kalender. Je voegt toe dat je over de kalender pas leerde in België (CGVS I, p. 10). Zoals eerder werd aangehaald kan het feit dat je nog minderjarig bent het geheel van ongeloofwaardige vaststellingen met betrekking tot jouw asielverklaringen niet opheffen, immers kan ook van een minderjarige asielzoeker verwacht worden dat hij of zij een waarheidsgetrouw zicht biedt op zijn of haar werkelijke situatie.

Overige elementen in jouw verklaringen ondersteunen voorgaande vaststelling dat je niet de waarheid vertelt aangaande jouw precieze regio van herkomst alvorens je naar België reisde.

Hoewel je vlot kan vertellen over jouw stam Jabarkhel en haar sub stammen, alsook enkele stammenleiders als Hajji Mohammed Nabi en Enzagul bij naam kan opnoemen, lijkt deze kennis eerder ingestudeerd te zijn dan dat jij spontaan in jouw dagelijkse leven voorheen over deze personen informatie vergaarde (CGVS I, p. 11). Gevraagd hoe je voornoemde stammenleiders bij naam kent, zeg je enkel dat jouw grootvader alle ouderlingen uit het dorp kent. Hierbij lijkt je te insinueren dat Hajji Mohammed Nabi en Enzagul in jouw dorp wonen. Echter, kort voordien beweer je nog niet te weten waar Hajji Mohammed Nabi en Enzagul woonden. Daarop ter verduidelijking gevraagd of deze twee stammenleiders dan in jouw dorp woonden, herhaal je dat niet te weten. Aldus blijft het een vraagteken wat de woonplaats was van deze stammenleiders en wat hun eventuele connectie is met jouw dorp. Even later blijkt dat je evenmin jouw grootvader ooit hebt ontmoet, omdat hij voor jouw geboorte al overleden was zo verklaar je. Jouw antwoorden zijn daarom allesbehalve duidelijk en overtuigend te noemen. Nogmaals gepoogd door het CGVS om verduidelijking hoe jij de namen van enkele stammenleiders kent aangezien jouw grootvader al overleden was, antwoord je dat iedereen uit het dorp de stammenleiders kent en het CGVS jou verkeerd begrepen heeft (CGVS I, p. 12). Wanneer het CGVS later in het persoonlijk onderhoud vraagt of je al gehoord hebt van Modeer Abdul Lateef en Hajji Daud, volgens informatie van het CGVS twee stammenleiders van jouw stam Jabarkhel in Hesarak, ontken je dit merkwaardig genoeg. Verder is het bevreemdend dat je niet blijkt te weten wat de hoofdstad of de grootste stad is van de provincie Nangarhar, waar je nochtans steeds zou hebben gewoond (CGVS I, p. 10). Je lijkt de stad Jalalabad niet te kennen en verklaart er nooit geweest te zijn. Noch weet je dat Gojra de naam van de regio is waar jouw dorp Zarifkhel gelegen is. Het feit dat je namen van enkele omliggende dorpen nabij Zarifkhel kan opnoemen, zoals Hassankats, Ghonday, Torakhel, Jabarkhan

Qala, Langarkhel, Minkhel en Doab Khel, volstaat niet om te besluiten dat je daadwerkelijk zelf woonde en leefde in deze regio alvorens richting Europa te vertrekken. Opnieuw lijkt jouw kennis over jouw beweerde regio van herkomst hoofdzakelijk ingestudeerd te zijn. Zo weet je evenmin wanneer je Afghanistan hebt verlaten en zeg je louter dat het “voordien” was, maar geef je geen enkele tijdsituering van jouw vertrek (CGVS I, p. 12). Nogmaals door het CGVS gevraagd wanneer dit was, zeg je dat je zes maanden onderweg was. Meer informatie over jouw vertrekdatum uit jouw beweerde regio van herkomst, geef je niet. Wanneer het CGVS verder peilt hiernaar, beweer je dat jouw vertrek in “ongeveer zomer” was maar slaag je er niet in een verdere beschrijving te geven van de zomer waarin je vertrok (zie CGVS, p. 13). Dat je voorts nooit eerder ontheemd raakte met jouw familie gelet op het jarenlange conflict in jouw regio, waarover je zegt dat er veel gevechten waren, komt ook ongerijmd over temeer uit jouw verdere antwoorden evenmin blijkt dat jij en jouw familie bepaalde voorzorgen namen om toch veilig te kunnen blijven wonen tijdens deze gevechten of conflict in jouw regio. Het enige wat je daar over vertelt is dat jullie binnenshuis bleven en niets anders deden. Daarnaast beweer je dat jouw school niet meer open was bij jouw vertrek en dat de scholen werden gesloten (CGVS, p. 17). Echter, je blijft het antwoord schuldig op de vraag wat er dan gebeurd was en je geeft toe dat je niets kan zeggen over de schoolsluitingen. Je weet evenmin of jouw school Shaheed Abdul Haq ooit werd aangevallen door de taliban. Uit informatie beschikbaar op het CGVS blijkt evenwel dat jouw school in het verleden het doelwit was van een aanslag. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Dat jij daar niets over weet en dit incident jou volledig onbekend is terwijl je er zelf school hebt gelopen, komt evenmin doorleefd over. Verder in het persoonlijk onderhoud blijven jouw verklaringen oppervlakkig en weinig rechtlijnig. Zo haal je aan dat de Raghe Bazaar de belangrijkste plaats is in jouw district, maar zeg je aanvankelijk er niet te zijn geweest om kort daarna te zeggen dat je er wel bent geweest (CGVS, p. 22). Gevraagd hoe vaak je deze bazaar bezocht hebt, blijf je weinig concreet en antwoord je met: “niet vaak, soms wel”. Verder lijk je in staat een beschrijving te geven van de route die loopt naar de Raghe bazaar en noem je daarnaast nog de dorpen Nawur, Anzyn Gani en Azra op als zijnde bekende plaatsen bij de lokale inwoners (CGVS, p. 23). Maar doorgevraagd om welke reden deze dorpen bekend zijn, geef je toe er niets van te weten. Voorts weet je ook niet welke districten of gebieden het district Hesarak omgeven. Nogmaals door het CGVS gevraagd welke districten van de provincie Nangarhar Hesarak omgeven, zeg je slechts er nooit geweest te zijn. Je weet evenmin of er al dan niet een ander land grenst aan Hesarak (CGVS, p. 24).

Uit wat voorafgaat blijkt dat u uw beweerde verblijf in het dorp Zarifkhel, gelegen in het district Hesarak van de provincie Nangarhar, niet aannemelijk maakt, waardoor evenmin enig geloof kan worden gehecht aan de feiten die u er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor uw vlucht uit Afghanistan. Er dient dan ook te worden vastgesteld dat ten aanzien van jou noch een gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat je in geval van terugkeer naar jouw land een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet.

Voor wat het waard is kunnen de volgende vaststellingen en toevoegingen aangaande uw asielmotieven worden gemaakt.

Je bent er niet in geslaagd jouw ingeroepen moeilijkheden in Afghanistan, met name jouw vrees voor rekrutering door de taliban en de ontvoering van jouw vader en broers door de taliban, geloofwaardig voor te stellen. Diverse onaannemelijkheden, tegenstrijdigheden en vaagheden in jouw verklaringen verhinderen immers dat hier geloof aan kan worden gehecht.

Hoewel je verklaart dat de taliban vaak naar de madrassa kwamen, er preekten over de ongelovigen en opriepen om wapens op te nemen, weet je niet veel meer te vertellen dan voorgaande. Indien de taliban werkelijk regelmatig jou en de andere jongens in de madrassa trachtten te beïnvloeden met hun preken zodat je het nodig vond om jouw vader hierover in te lichten, kan verwacht worden dat je beter op de hoogte zou zijn over deze taliban en hun preken, wat niet het geval is. Gevraagd tijdens jouw eerste persoonlijke onderhoud wie deze talibs waren, zeg je in het algemeen dat het de taliban waren maar specifieke informatie over de taliban in jouw madrassa verschaft je niet. Je voegt nog toe dat ze opriepen tot jihad maar concrete informatie over de talibs in jouw madrassa vertel je niet (CGVS I, p. 26). Echter, wanneer het CGVS later in het gehoor nogmaals peilt naar jouw kennis over de taliban, zeg je plots dat twee talibs S.(...) en A.(...) waren maar dat ze 20 namen hadden en niet belangrijk waren. Dat je echter verder niets over deze talibs kan zeggen behalve dat de veralgemening dat deze talibs “naar de moskee kwamen, lang haar hadden, ze spraken en logen tegen ons”, wijst er verder op dat jouw verklaringen verzonnen zijn. Elke vorm van doorleefdheid en persoonlijke ervaring ontbreekt immers. Je beweert verder dat de taliban naar de madrassa kwam één of twee maanden nadat je er begon te studeren en dat je er een jaar tot anderhalf jaar studeerde (CGVS I, p. 27). Je zegt ook nog dat de taliban elke dag kwam preken. Dat je vervolgens niets geleerd hebt over het voeren van de jihad zoals je beweert, strookt niet met jouw voorgaande verklaringen. Wanneer het CGVS ter verduidelijking vraagt wat de

inhoud van deze preken waren, baseer je je alleen maar op veralgemeningen over de taliban dat ongelovigen naar het land kwamen en ze bestreden dienen te worden met wapens volgens de taliban (CGVS I, p. 28). Ook wanneer het CGVS nogmaals vraagt wat de inhoud was van de preken, ontken je nog iets anders te weten. Jouw verklaringen over de pogingen van de taliban om jou en de andere leerlingen te indoctrineren en in te lijven, zijn dermate vaag en gering dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Ook tijdens jouw tweede persoonlijke onderhoud overtuigen jouw verklaringen over jouw problemen met de taliban niet. Je beweert dat de taliban nog steeds aan jouw moeder vragen naar jou en dat ze jou willen oppakken om te vermoorden (CGVS II, p. 10). Gevraagd wie van de taliban naar jou vraagt thuis, weet je dat echter niet en zeg je dat het gewone taliban zijn. Dat je niet meer weet over deze talibs die nog steeds naar jou vragen terwijl je beweert dat het lokale taliban zijn uit jouw dorp, maakt jouw ingeroepen vrees niet aannemelijk.

Toegevoegd kan worden dat uit informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten.

In het licht van alle voorgaande elementen kan er geen geloof worden gehecht aan uw ingeroepen problemen met de taliban en uw vrees voor rekrutering. Aangezien de ontvoering van jouw vader en broer door de taliban direct verband houden met uw vrees voor rekrutering zoals u beschrijft voor het CGVS, kan ook hieraan niet het minste geloof worden gehecht. Uw ongeloofwaardige verklaringen over uw exacte familiesamenstelling, uw (gebrek) aan contacten met uw familie en uw gebrek authentieke identiteitsdocumenten zoals eerder uiteengezet, ondersteunen dit. Enkele versprekingen tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud bevestigen dat je niet de waarheid spreekt over jouw broer en vader. Zo zegt u aanvankelijk dat heden uw moeder gezinshoofd is en zij samen woont met jouw 4 zussen en 3 broers (CGVS II, p. 7). Wanneer het CGVS dit herhaalt ter bevestiging, pas je jouw verklaring aan en zeg je dat jouw oudste broer spoorloos is en er nog 2 broers en 4 zussen zijn. Verder in het persoonlijk onderhoud gevraagd hoelang jouw vader en broer (F(...)) al vermist zijn, antwoord je dat dit na jouw vertrek gebeurd is wat niet coherent is aan jouw eerdere verklaringen (CGVS II, p. 11). Zo vertelde je in jouw eerste persoonlijke onderhoud dat je nog een week bij jouw maternale oom verbleef na de ontvoering van jouw vader (CGVS I, p. 26). Even later corrigeer je jouw verklaringen en zeg je dat jouw vader en broer twee weken voor jouw vertrek werden ontvoerd, wat opnieuw niet eensluidend is aan uw eerdere verklaringen. Voorts is het eveneens bevreemdend dat jij en jouw familie zolang na de door jou voorgehouden ontvoering van jouw vader en broer nog steeds geen nieuws zouden hebben. Hierbij kan er tevens gewezen worden op het feit dat u evenmin enige documenten neerlegt van uw jongere broer M(...) die samen met jouw vader ontvoerd werd door de taliban en mishandeld werd aan het been. Zo beweert u eerst dat de taliban zijn been eraf hakten om even later dit aan te passen naar dat de taliban in zijn been sneed (CGVS I, p. 26). Uw broer zou hiervoor gehospitaliseerd geworden zijn en nog steeds kampen met moeilijkheden aan het been, maar daarvan legt u aldus geen bewijsstukken neer.

Op het einde van jouw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS haalt u aan in Servië ernstige problemen te hebben gehad met “bacha baz” – mensen en zij misbruik van jou maakten. Dat je echter hiervan geen gewag maakte tijdens jouw persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), roept opnieuw bedenkingen op bij de waarachtigheid van jouw verklaringen. Enkel jouw voogd voegde op DVZ toe dat je tijdens jouw reisroute vaak werd gearresteerd en slecht werd behandeld. Nergens in jouw verklaringen op DVZ blijkt dat je slachtoffer zou zijn geworden van aanranding door volwassenen. Ook bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het CGVS maakte je geen bijkomende opmerkingen aangaande het verloop van jouw gehoor op de DVZ (CGVS I, p. 4). Evenmin maakte je gebruik van de gelegenheid bij het bevragen van jouw reisweg door het CGVS om melding te maken van een of ander aanrandingsincident onderweg (CGVS I, p. 17 tem 21). Pas kort voor het afsluiten van het persoonlijk onderhoud haal je aan dat “bacha baz – mensen” misbruik van jou maakten (CGVS, p. 29). Het heeft er alle schijn van weg dat je dit incident louter en alleen aanhaalt als een poging om de ernst van jouw asielmotieven te versterken en om op die manier in aanmerking te komen voor de toekenning van internationale bescherming. Echter, wanneer het CGVS verder op dit door u aangebrachte incident ingaat om te achterhalen wat jouw specifieke problemen onderweg dan zijn geweest, blijken jouw verklaringen weinig concreet en oppervlakkig te zijn zodat deze niet kunnen overtuigen. Je geeft toe dat je noch in Servië noch in Afghanistan ooit het slachtoffer van seksueel misbruik werd. Je zegt evenwel dat enkele Afghaanse mannen jou wel te kennen gaven dat ze jou ‘knap’ vonden en jou hebben aangeraakt in het gelaat en op jouw lichaam. Je geeft toe dat er verder niets tegen jouw wil is gebeurd (CGVS, p. 28) en dat je niet verkracht werd (CGVS, p. 29). Hoe betreurenswaardig deze gebeurtenis ook moge zijn, indien waarachtig, is dit element onvoldoende ernstig om als daden van vervolging in de zin van het Verdrag van Genève in aanmerking te worden genomen. Je bent er immers in geslaagd tijdig verder te gaan richting België met behulp van een andere

smokkelaar. Tijdens jouw persoonlijk onderhoud op CGVS leg je evenmin enige attesten neer waaruit enigszins een medische problematiek kan blijken ten gevolge van wat jou onderweg overkomen zou zijn. Je zou eerder psychische hulp hier geweigerd hebben (CGVS I, p. 30). Zo ben je één keer naar de psycholoog in het centrum waar je toen verbleef gegaan, maar zou je een verdere behandeling geweigerd hebben. Hieruit blijkt dat de problemen die je ervoer niet dermate problematisch waren dat je verdere hulp of psychologische begeleiding noodzakelijk achtte. Je zegt tot heden geen medicatie in te nemen voor jouw eventuele psychische moeilijkheden (CGVS I, p. 30 + CGVS II, p. 5). Na het persoonlijk onderhoud van 12 juli 2021 leg je op 28 juli 2021 pas een eerste attest van een psycholoog neer terwijl jouw verzoek om internationale bescherming dateert van 14 februari 2020. Uit dit attest blijkt dat je volgens jouw psycholoog mogelijks aan het posttraumatische stresssyndroom lijdt omdat je onder meer verhoogd waakzaam bent. Hierbij dient te worden opgemerkt dat een psycholoog de precieze feitelijke omstandigheden niet kan bepalen wat aan de basis ligt van het gegeven dat je aan PTSS zou lijden. Hoewel het bestaan van enige psychische problematiek in jouw hoofd op zich niet wordt ontkend door het CGVS, stelt het CGVS vast dat deze allerminst het gevolg is van jouw beweerde vervolging in Afghanistan noch van wat jou overkomen zou zijn in Servië zoals je beweert. Bovengenoemde elementen maken immers dat er geen geloof kan gehecht worden aan jouw aangebrachte asielmotieven. Voor wat jouw ervaringen onderweg in Servië betreft, blijf je uiterst vaag en weinig concreet. Zo slaag je er niet in toe te lichten waar in Servië dit incident zou gebeurd zijn. Je zegt enkel dat je naar containers en trucks werd gebracht. De naam van de plaats waar jij verbleef, kan je niet benoemen. Gevraagd of het incident dat je aanhaalt gebeurde in Belgrado, zeg je dat je het niet weet. Ook over de mannen die jou zouden hebben aangeraakt, weet je merkwaardig genoeg weinig te vertellen. Je blijft hierbij algemeen en beweert dat het Afghaanse mannelijke vluchtelingen waren. Rekening houdend met het feit dat je verklaart zelf een Afghaanse vluchteling te zijn, is het weinig aannemelijk dat je niet de minste concrete informatie over deze mannen kan verschaffen. Bovendien zijn de omstandigheden die je schetst weinig geloofwaardig te noemen. Zo zou je meerdere keren aangesproken en aangeraakt zijn door mannen die verlangen naar meer "actie" met jou. Dat je hen zo eenvoudig kon afwimpelen door te weigeren en te zeggen dat ze jou met rust dienden te laten, terwijl zij volwassen mannen zouden zijn uit op meer "actie" met jou, met meerderen zouden zijn geweest en sommige mannen onder hen zelfs messen zouden hebben gedragen, komt eveneens niet aannemelijk over. Uit het attest van jouw psycholoog blijkt dat er tegemoet werd gekomen aan jouw klachten van slapeloosheid door middel van relaxatieoefeningen en kinesitherapie. Op 8 april 2020 werd gestart met psychotherapie, maar dat wenste je niet verder te zetten zoals eerder werd aangehaald. Evenmin leg je recente stukken neer waaruit een eventuele psychologische begeleiding van jou kan blijken. Je geeft toe dat je heden geen psycholoog meer raadpleegt en geen last hebt van mentale moeilijkheden (CGVS II, p. 5). Uit bovenstaande kan niet worden afgeleid dat jouw mentale moeilijkheden van die aard zouden zijn dat je louter en alleen omwille van een verhoogde kwetsbaarheid internationale bescherming behoeft. Een psychologisch attest kan niet als alleenstaand worden gezien binnen een verzoek om internationale bescherming. Het maakt deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming en het gewicht dat hieraan wordt gegeven dient dan ook bepaald te worden binnen dit geheel. Hoewel uit het attest blijkt dat je het in de loop van jouw asielpprocedure in België niet makkelijk hebt gehad, vormt dit geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de genoemde problemen werden opgelopen, noch voor het feit dat de problemen hun oorzaak vinden in gebeurtenissen die plaatsvonden voordat je jouw land van herkomst verliet of onderweg naar België. De psycholoog doet vaststellingen betreffende de mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan deze vermoedens hebben over de oorzaak van de mentale problemen, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de mentale problemen werden opgelopen en dient zich hiervoor te steunen op de verklaringen van de patiënt. Een psycholoog is bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten afhankelijk van hetgeen hem in de gezegden van zijn patiënt wordt aangereikt. Eventuele vermoedens over de oorzaak van de psychologische problemen zijn dan ook gebaseerd op jouw verklaringen en dit binnen de context van psychologische hulpverlening, wat een andere inslag heeft dan het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming. In het licht van het gehele dossier kan het psychologisch attest de voorstaande vaststellingen in verband met zijn asielmotieven geenszins wijzigen. Het attest toont niet aan dat de taliban jou poogde te rekruteren noch dat jouw vader en broer ontvoerd zouden zijn en jij geen familie meer hebt in Afghanistan die voor jou zou kunnen zorgen. Dit attest kan evenmin het bestaan van een risico op problemen bij terugkeer naar Afghanistan aannemelijk maken. Uit dit attest blijkt evenmin dat jouw cognitieve geheugen zou zijn aangetast waardoor je tijdens de persoonlijke onderhouds niet in staat zou zijn geweest om een coherent en consistent relaas naar voor te brengen. Zoals eerder ook aangehaald dient te worden vastgesteld dat u tijdens de persoonlijke onderhouds geen melding gemaakt heeft van enige psychologische problemen in uw hoofd.

De overige door u voorgelegde documenten zijn evenmin in staat de beoordeling van uw verzoek in positieve zin om te buigen. Deze betreffen immers uw verblijf in België, wat niet relevant is voor het onderzoek naar uw verzoek.

Jij hebt daarenboven eveneens geen elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op jouw nood aan internationale bescherming. Daar jouw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS plaatsvond voordat de taliban in augustus 2021 de macht had overgenomen, werd jij een tweede maal uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud, waar jij de kans kreeg om toe te lichten in welke mate de machtsovername enige impact zou hebben gehad op jouw persoonlijke situatie. Jij verwijst in jouw tweede persoonlijke onderhoud opnieuw naar jouw aangehaalde moeilijkheden met de taliban zoals uiteengezet tijdens jouw eerste persoonlijke onderhoud. Zoals hierboven reeds beargumenteerd kunnen deze zogenaamde problemen echter niet als geloofwaardig worden beschouwd, waardoor er aan jouw vrees voor vervolging evenmin enig geloof kan worden gehecht.

Uw ongeloofwaardigheid van uw verblijfplaats(en) in Afghanistan voor uw komst naar België terzijde geschoven wijst het CGVS nog op het volgende.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari

2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe

bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Hoewel u eerder aangaf te kampen met psychische moeilijkheden, kunnen uw aangehaalde persoonlijke omstandigheden geen aanleiding geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U brengt geenszins een hoger niveau van individuele elementen aan die doen besluiten tot het bestaan van een reëel risico in uw hoofde. Uit het attest met datum 28/07/2021 van de psycholoog L.(...) C.(...) van het opvangcentrum El Paso waar u verbleef van 01/04/2020 tot 29/04/2021 blijkt dat u het voorstel van 08/04/2021 om psychotherapie te volgen geweigerd hebt. Het gegeven dat u in het verleden slaapproblemen kende en mogelijks aan post-traumatische stress lijdt, tonen niet aan dat er in uw hoofde een persoonlijke omstandigheid bestaat die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Uit uw verklaringen noch uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u zich in een dermate psychische gesteldheid bevindt waardoor u in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Een psychologisch verslag vormt voorts geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u eventueel psychologische moeilijkheden opliep of ontwikkelde. Een arts, in dit geval een psycholoog, kan immers nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze letsels werden opgelopen. Bovendien verklaart u heden geen mentale moeilijkheden meer te kennen. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming

dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uw toevoegingen dat u gewoon bent aan de Westerse levensstijl en u door de taliban zal worden bestraft omwille van uw haar- en kledingstijl zijn algemeen en volstaan niet. Nergens blijkt dat u dermate verwesterd zou dat u zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in de Afghanistan vigerende wetten en gebruiken bij een terugkeer. Het gegeven dat u hier de opleiding als veiligheidsagent volgt, de Franse taal goed kent en school loopt evenmin. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke. Uw verklaringen aangaande uw moeilijkheden met de taliban zijn als ongeloofwaardig beoordeeld.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) en van "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen".

Na een theoretische uiteenzetting over (enkele van) de door hem geschonden geachte bepalingen en beginselen, voert verzoeker met betrekking tot zijn kwetsbaarheid als volgt aan:

"1) Wat betreft de kwetsbaarheid van de verzoeker

a) De jonge leeftijd van de verzoeker

De verzoeker kwam België binnen op zeer jonge leeftijd, als niet-begeleid minderjarige. Intussen is hij 16 jaar oud. Er weze overigens op gewezen dat zijn procedure uitzonderlijk lang duurde. Pas tweeënhalf jaar na zijn aankomst in België, kreeg hij aan antwoord op zijn verzoek om internationale bescherming. De tijdelijke beslissingsstop ten aanzien van Afghaanse burgers kan maar deels verklaren waarom het zo lang duurde alvorens hij een antwoord kreeg.

Aan de verzoeker werden bijzondere procedurele noden toegekend omwille van zijn minderjarigheid. De bijzondere maatregelen die genomen werden om tegemoet te komen aan de jeugdige leeftijd en maturiteit van de verzoeker, blijken echter onvoldoende. Het loutere aanstellen van een voogd en de mogelijkheid voor deze laatste om opmerkingen te formuleren en/of documenten neer te leggen kan immers niet volstaan.

Er blijkt inderdaad dat bij de beoordeling van zijn relaas onvoldoende rekening werd gehouden met de jeugdige leeftijd en maturiteit van de verzoeker. Het was in casu van belang om rekening te houden met het gegeven dat de verzoeker aankwam toen hij ongeveer 14 jaar oud was, en dat hij aldus zeer jong (ongeveer 13 jaar) was op het moment dat zijn problemen zich voordeden. Hij was een kind, het is niet meer dan normaal dat hij onder deze omstandigheden bijvoorbeeld moeite heeft met het creëren van een sluitende tijdslijn. Te meer aangezien hij in Afghanistan niet bezig was met het concept "tijd" zoals men dat in Europa wel is.

De verzoeker ziet niet in hoe er met zijn jeugdige leeftijd en maturiteit en met zijn kwetsbare mentale toestand rekening gehouden werd bij de beoordeling van zijn relaas

b) De traumatiserende gebeurtenissen in Servië

Daar komt nog bij dat de verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud vertelde over (pogingen tot) seksuele aanrandingen in Servië. In de bestreden beslissing stelt de verweerder dat aan de verklaringen van de verzoeker hieromtrent weinig geloof gehecht kan worden.

Er mag niet uit het oog verloren dat de verzoeker zeer jong was toen hij de reis van Afghanistan naar België maakte. Het was voor de eiser de eerste keer dat hij reisde, laat staan helemaal alleen. Hij had voor het overgrote merendeel van de reis geen idee van waar hij zich bevond. In welk land hij was, wist hij dan weer wel, omdat het onmogelijk is om de grenzen zomaar over te steken. Inderdaad, iedere keer dat hij een grens moest oversteken was het alle hens aan dek. Dat hij dus wel wist dat hij zich in Servië bevond, zonder te weten in welke stad, is dus compleet normaal. Er dient aan herinnerd te worden dat de verzoeker slechts drie jaar naar school ging, en dat zijn geografische kennis beperkt is.

Daar komt nog bij dat het erg moeilijk is om over dit soort gebeurtenissen te praten. Afghanen onderling praten er niet over. De verzoeker vertelde bij de DVZ niets over deze gebeurtenissen, aangezien er hem gevraagd werd om kort en bondig de redenen voor zijn vertrek uit Afghanistan uit te leggen. De (pogingen tot) aanrandingen in Servië vonden pas nadien plaats. Daarenboven aarzelde de verzoeker tot het laatste moment om hierover te vertellen. Aan het einde van zijn eerste onderhoud besloot hij het toch te doen, op de valreep. Dat de verzoeker moeite heeft met hierover te vertellen, doet geen afbreuk aan de waarachtigheid van zijn verklaringen. In tegendeel.

Seksueel misbruik van Afghaanse jongens is in Afghanistan een publiek geheim, denk bijvoorbeeld aan bacha bazi. Een artikel in The New York Times bevestigt de dat misbruik van minderjarige jongens helaas veel voorkomt:

(...)

Wegens het stigma en het gevoel van schaamte waarmee seksueel misbruik van Afghaanse jongens gepaard gaat, werd er nog niet veel onderzoek naar gedaan. In 2010 echter, publiceerde Unicef de bevindingen van haar onderzoek naar seksueel misbruik van jongens in Zuid-Azië, waaronder ook in Afghanistan:

(...)

Bovendien is het algemeen geweten dat minderjarige Afghaanse jongens kwetsbaar zijn voor seksueel misbruik onderweg naar Europa. Zo verscheen recent nog een artikel in De Morgen dat een netwerk van pedofiele prostitutie van minderjarige Afghaanse jongens blootlegt:

(...)

Dat er van de verzoeker verwacht wordt dat hij uitgebreid begint te vertellen over (pogingen tot) verkrachtingen waarvan hij het slachtoffer werd, is onredelijk. Er wordt geen rekening gehouden met zijn leeftijd, noch met het trauma dat zulke ervaringen met zich meebrengen, noch met de sociale en culturele context waaruit de verzoeker afkomstig is.

Dat de verzoeker op dit moment niet wordt opgevolgd door een psycholoog, maakt hem niet minder kwetsbaar. Het is niet eenvoudig om een psycholoog te vinden die kan omgaan met het trauma van jongeren op de vlucht. Zeker aangezien het voor de verzoeker eenvoudiger is om over zijn diepste gevoelens en gedachten te praten in Pashtou, en dat sessies met een psycholoog met een tolk als tussenpersoon niet vanzelfsprekend zijn.

Met de kwetsbaarheid van de verzoeker werd aldus onvoldoende rekening gehouden bij de beoordeling van zijn relaas, zoals infra wordt uiteengezet.

Het valt bovendien te betreuren dat de vele beweerde contradicties en onduidelijkheden uit het relaas van de verzoeker niet aangehaald werden tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud. Hij werd immers een jaar na zijn eerste onderhoud nogmaals opgeroepen, zij het zeer kort (namelijk van 14u t.e.m. 15u15, zie NPO p. 13). Tijdens dit onderhoud had de verzoeker de kans moeten kunnen krijgen om enige onduidelijkheden op te helderen."

Voorts antwoordt verzoeker als volgt op de motivering van de bestreden beslissing:

"2) Antwoord op de motivering van de bestreden beslissingen omtrent de asielaanvraag van de eiser

In casu hechtte de verwerende partij, verekeerdelijk, geen geloof aan de verklaringen van de verzoeker betreffende de problemen die hij in Afghanistan kende met de Taliban. Zij liet eveneens na rekening te houden met het profiel van de verzoeker als verwesterde Afghaan.

a) Wat betreft het gebrek aan documenten ter staving van de identiteit van de verzoeker en de reis naar België

Het lukte de verzoeker in eerste instantie inderdaad niet om documenten vanuit Afghanistan naar België over te maken, ook niet nadat in oktober 2021 de tracing dienst van het Rode Kruis de moeder van de verzoeker kon terugvinden en het contact tussen hen werd hersteld. Enkele dagen geleden, echter, kreeg de verzoeker per WhatsApp zijn eigen taskara, die van zijn moeder en die van zijn vader toegestuurd (stukken 20-22). Het gezin van de verzoeker verloor de broodwinnaar (de vader van de verzoeker), en moet het stellen met weinig middelen. Daar komt nog bij dat ze veel geld uitgaven aan de reis van de verzoeker van Afghanistan naar België. Daardoor was er niet genoeg geld over om een goede gsm te kopen. Het was pas toen de verzoeker een negatieve beslissing kreeg, dat zijn familie besloot te investeren in een gsm met camera, waarmee ze dan ook onmiddellijk foto's van de taskara's maakten en doorstuurden.

Het is bovendien belangrijk dat het Rode Kruis zijn moeder kon terugvinden met dank aan de vele preciseringen die de verzoeker gaf over zijn dorp en de ruimere regio. Met behulp van de instructies die hij gaf, kon het Rode Kruis ter plaatse gaan, en werden ze contactgegevens van de verzoeker en zijn moeder uitgewisseld.

De verwerende partij blijkt wel erg veel te verwachten van de verzoeker. Zo verwijt zij de verzoeker geen documenten neer te leggen ter staving van zijn periode op school, van de ontvoering van zijn vader en broer en van zijn reis naar België. Deze documenten bestaan echter gewoonweg niet (meer). De periode die de België verzoeker op school doorbracht is intussen minstens 5 jaar geleden, en eventuele bewijzen hiervan werden niet bijgehouden. Het is niet zo dat de taliban de familie van de verzoeker documenten bezorgden om de ontvoering van verzoeker's vader en broers vast te stellen. De arrestatie gebeurde uiteraard niet op officiële wijze. Wat er met de vader van de verzoeker en met zijn oudste broer gebeurde, is nog steeds niet geweten. Niemand weet waar ze zijn, niemand had enig nieuws van hen. Betreffende de documenten die zijn reis kunnen bewijzen, dient eraan te worden herinnerd dat de verzoeker op irreguliere wijze reisde. D.w.z. in vrachtwagens, te voet en met officieuze taxi's. Daar komt nog bij dat hij verschillende keren een nieuwe telefoon moest aanschaffen (omdat de vorige werd gestolen, nat werd, door de grenspolite werd afgepakt enzovoort). De enige foto die hij van zijn reis heeft, is de selfie die hij nam toen hij net in België aankwam. Deze foto deelde legde hij neer.

De verwachting van de verweerder dat een kind van 13 jaar, met zeer beperkte scholing, op zeer gedetailleerde wijze zijn reisroute kan weergeven is buitensporig en onredelijk. Het is niet zo dat de verzoeker tijd doorbracht in grote steden. Hij zat steeds verstopt of met veel personen samen. Hij weet wel welke landen hij passeerde, omdat het oversteken van grenzen telkens belangrijke gebeurtenissen waren.

De verzoeker wenst toe te voegen dat het niet zo eenvoudig is als het van buitenaf lijkt om contact te onderhouden met familie in Afghanistan tijdens de reis naar Europa. De verzoeker begon zijn reis met een gsm, die door de smokkelaar in bewaring werd genomen. In Turkije echter, verloor hij op een of andere manier zijn gsm. Hij kan zich vandaag, oftewel drie jaar later, niet meer herinneren hoe dit precies gebeurde. Het telefoonnummer waarmee hij zijn moeder kon bereiken, stond echter alleen in dit toestel. Hij reisde echter niet met slechts een smokkelaar naar België. De smokkelaar veranderde frequent, en alleen de eerste had contact gehad met zijn familie.

Dat andere Afghanen onderweg wel over een gsm beschikten, neemt niet weg dat dit voor de verzoeker niet het geval was. Immers verloor hij het contact, en was hij dus niet in staat om meer geld te vragen om een nieuwe gsm te kopen. Het moge duidelijk wezen dat de verzoeker zeer angstig en gestresseerd was toen hij het contact met zijn familie verloor. Het was pas toen hij zijn moeder terugvond, dat hij rustiger werd en zich kon focussen op zijn leven in België.

Daarenboven is het niet zo algemeen geweten dat smokkelaars het niet altijd goed menen met de mensen wiens lot in hun handen ligt. Dit is misschien het geval in België, waar deze mensen toekomen, maar dit is zeker niet het geval in Afghanistan, het land van vertrek. Het is net omdat de Afghaanse samenleving sterk gebaseerd is op sociale en familiebanden, en op de wederkerige verplichting om elkaar te helpen, dat verzoeker's oom dacht te kunnen vertrouwen op de capaciteiten van de smokkelaar om de verzoeker te beschermen en begeleiden tijdens zijn reis. De oom van de verzoeker bleek te hebben gedacht dat dezelfde smokkelaar gedurende de hele reis naar België bij zijn neef zou zijn, hetgeen niet het geval was.

De verwerende partij lijkt zich een idee gevormd te hebben van hoe de reis vanuit Afghanistan naar België eruit ziet. Het verhaal van de verzoeker wijkt hiervan af, en daardoor wordt aan zijn verklaringen geen geloof gehecht. De verweerder beging een duidelijke beoordelingsfout.

b) Wat betreft het familiale netwerk en de afkomst van de verzoeker

De verzoeker was heel jong in Afghanistan. Hij was niet de oudste zoon, en werd om die reden nagenoeg nooit betrokken bij gesprekken over familiekwetsies. Zijn vader sprak niet over zijn broers of zussen. Zijn zussen waren allen getrouwd en hadden ieders hun eigen leven, ze woonden niet in hetzelfde dorp. De verzoeker weet dat zijn vader broers had die overleden toen er gevochten werd tegen de Russen.

De verzoeker gaf aan dat de naam van de moskee in zijn dorp gewoon "dorpsmoskee van Zarifkhel" genoemd werd. De verweerder stelt dat dit geen naam is. Waarop zij haar stelling dat het niet mogelijk is dat dit de naam van de moskee is baseert, is niet duidelijk. De verzoeker kan niet begrijpen dat van een Afghaans kind dat nauwelijks naar school ging, verwacht wordt dat hij zou weten in welk jaar deze moskee gebouwd werd, of wat haar ontstaansgeschiedenis is.

De verzoeker werd niet betrokken bij gesprekken over de velden. Hij wist dat zijn vader velden had, maar hij werkte er nooit zelf op. Hij heeft geen idee over hoeveel landbouwgronden zijn vader in zijn bezit had, omdat dit hem nooit verteld werd. Dit neemt echter niet weg dat landbouw de enige bron van inkomst van zijn familie was! Indien zijn vader serieuze gesprekken wilde voeren, dan deed hij dit met zijn oudste zoon, die tevens iedere dag mee hielp in de landbouw. De verzoeker ging eerst naar school en nadien naar de madrassa, en weet dus niet veel van de landbouwactiviteiten af. Opnieuw mag zijn jonge leeftijd op het moment dat hij zich in Afghanistan bevond, niet uit het oog verloren worden. De verzoeker was absoluut niet betrokken bij de landbouwactiviteiten, en nog minder bij de verkoop van de hasjish die op de velden werd geteeld. Het tegendeel zou naar Afghaanse normen net ongeloofwaardig zijn.

De verzoeker legde tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud zeer duidelijk uit waarom hij niet op de hoogte is van de politieke situatie in zijn regio op dit moment. Hierbij kan ook de positie van vrouwen in de Afghaanse samenleving niet uit het oog verloren worden. Vrouwen worden immers niet geacht te praten over politiek. Dat zijn moeder hem niet veel kan vertellen, kan dan ook niet verbazen.

Het is waar dat de verzoeker sinds zijn aankomst in België zijn best doet om hier te integreren, o.m. door de Franse taal te leren, en iets van zijn leven te maken. Dit doet hij omdat hij weet dat zijn familie en hijzelf veel moesten opofferen om hem in veiligheid te brengen. Dat hij zodanig zijn best doet is bewonderenswaardig, en uit zijn inspanningen kan niet afgeleid worden dat zijn problemen niet reëel zijn.

De verzoeker begrijpt niet waarom de informatie die hij gaf m.b.t. de stamleiders ingestudeerd zou lijken. Dit is een zeer subjectieve beoordeling van de verweerder. De verzoeker weet niet wat hij hierover nog meer kan toevoegen. Hij vertelde tijdens zijn eerste onderhoud alles wat hij over de dorpsoudsten weet. Hetzelfde geldt voor andere dorpen in de regio. De verzoeker vertelde over de dorpen die hij kende. Hij ging ongeveer drie jaar lang naar school, ongeveer tot hij 11 jaar was. Het is niet verwonderlijk dat zijn geografische kennis van de rest van zijn regio enigszins beperkt is.

De verwachtingen van de verweerder zijn buitensporig. Zij laat na om rekening te houden met de jonge leeftijd van de verzoeker en de positie van kinderen (zeker indien het niet de oudste zoon betreft) in de Afghaanse samenleving. De verwerende partij begin een beoordelingsfout door de verklaringen van de verzoeker over zijn familiebanden en zijn regio van herkomst als ongeloofwaardig te bestempelen.

c) Wat betreft de problemen van de verzoeker met de Taliban

De verzoeker begrijpt niet welke bewijsstukken de verweerder graag gezien had omtrent de ontvoering van zijn vader en broers. Intussen verkreeg de verzoeker wel documenten die zijn eigen identiteit, die van de moeder (die een brief schreef nadat zij werd gecontacteerd door de tracing dienst van het Rode Kruis) en die van zijn vader bevestigden (documenten 20-22).

Opnieuw moet worden vastgesteld dat geen rekening werd gehouden met de jeugdige leeftijd en maturiteit van de verzoeker. Immers vertelde hij op een dag over mannen die in de moskee kwamen prediken, zonder stil te staan bij wat dit wilde zeggen: de taliban was aanwezig in de moskee. Zijn vader was echter met stomheid geslagen en zeer bezorgd. Daarom probeerde deze laatste op discrete wijze bij andere dorpsgenoten te polsen of zij ervan op de hoogte waren dat hun zonen in de madrassa beïnvloed werden door talibanstrijders.

Het is volledig in overeenstemming met de beschikbare informatie dat de verzoeker de identiteit van de talibs niet kende. Het klopt dat ze hun gezichten bedekken met sjaals. Dat kinderen de bekende talibanstrijders niet kennen, is volledig normaal. Hoeveel Belgische 11-jarigen kennen bijvoorbeeld de naam van de burgemeester en schepenen van de gemeente waarin ze wonen?

De beoordeling van de verklaringen van de verzoeker gebeurde op zeer subjectieve wijze. De verwachtingen van de verweerder waren onredelijk en hielden geenszins rekening met de jonge leeftijd van de verzoeker gedurende zijn leven in Afghanistan en de reis naar België. De verwerende partij beging dan ook een grove beoordelingsfout."

Verder voert verzoeker aan dat de commissaris-generaal naliet om zijn situatie (als 'verwesterde' Afghaan) na de machtsovername door de taliban grondig te analyseren, wat indruist tegen de

overwegingen in het arrest nr. 270 813 van de Raad van 31 maart 2022. In dit verband wijst verzoeker onder meer op een nota die Nansen in oktober 2021 publiceerde en die zou bevestigen dat de reeds zorgwekkende veiligheidssituatie enkel blijkt te verslechteren en dat er geen veilige gebieden meer zijn die als intern vluchtalternatief kunnen beschouwd worden, wat ook blijkt uit informatie van UNHCR. Verzoeker benadrukt de gevaren voor verwesterde Afghanen die na een lang verblijf in het Westen gedwongen zouden worden om terug te keren en wijst erop dat terugkerende verwesterde Afghanen op zichzelf een specifieke sociale groep zijn die risico lopen op vervolging door de taliban en de Afghaanse gemeenschap. Hij betoogt verder dat van terugkeerders niet kan verwacht worden dat ze “*het spel meespelen*” en zich opnieuw aan de regels houden om vervolging te vermijden. Verzoeker bekritiseert de gevolgtrekkingen van het CGVS en meent dat sprake is van een gedeeltelijke lezing van “*het EUAA-rapport*”. Hij licht nog toe dat hij intussen een heel andere kleding- en haarstijl heeft, geen lange baard heeft, in zijn vrije tijd graag naar muziek luistert, hij zeer goed Frans spreekt, goed geïntegreerd is op school en na een verblijf van meer dan twee jaar in België duidelijk verwesterd is waardoor hij het onmogelijk acht om zich te re-integreren in een “*hiërarchale Afghaanse samenleving*”.

Daarnaast gaat verzoeker uitgebreid in op de subsidiaire beschermingsstatus. Hij wijst onder meer op de richtlijnen die UNHCR in februari 2022 publiceerde waarin duidelijk wordt gesteld dat het vooralsnog te vroeg is om beslissingen te nemen, zij het over de vluchtelingenstatus, zij het over de subsidiaire bescherming, en verwijt de commissaris-generaal deze niet in rekening te hebben gebracht en naast zich neergelegd te hebben zonder met nauwkeurige en actuele informatie aan te tonen waarom hij een andere mening is toegedaan.

Inzake de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan wijst verzoeker op het voornoemde arrest van 31 maart 2022 van de Raad en beklemtoont hij dat op dit moment vooralsnog niet kan worden uitgesloten dat de huidige precaire situatie in Afghanistan overwegend te wijten is aan gedragingen van de taliban. Hij analyseert daarbij de toegang voor Afghanen tot verschillende basisvoorzieningen (gezondheidszorg, voedselvoorziening en watervoorziening) en de huidige staat van werkgelegenheid, alsook de humanitaire situatie in Afghanistan. Hij besluit dat de verzamelde informatie aantoont dat de humanitaire crisis in Afghanistan overwegend te wijten is aan de handelingen van de taliban en dat de situatie aldus onder artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, waardoor hem de subsidiaire beschermingsstatus moet worden toegekend.

Tot slot wijst verzoeker wat betreft de veiligheidssituatie in Afghanistan in de eerste plaats wederom op het arrest van de Raad van 31 maart 2022 en het gebrek aan informatie na de machtsovername. Volgens verzoeker blijft de situatie extreem onzeker en volatiel en blijkt de provincie Nangarhar, waaruit hij afkomstig is, één van de provincies te zijn waar het geweldsniveau het hoogst is. Verzoeker wijst tevens op het bewind dat de taliban voert en waarbij vlak na de machtsovername verschillende grove mensenrechtenschendingen werden vastgesteld. Wat zijn persoonlijke omstandigheden betreft, wijst verzoeker op het gegeven dat hij een jonge man is die nu al ruime tijd in Europa verblijft, waardoor hij een groter risico loopt.

Verzoeker stipt in zijn conclusie aangaande artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet nog aan dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden wanneer socio-economische omstandigheden de vereiste drempel van ernst bereiken om te kunnen besluiten dat er sprake is van onmenselijke behandeling.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift nog volgende stukken:

- arrest van de Raad nr. 270 813 van 31 maart 2022 (stuk 3);
- NANSEN, “*Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek*” van oktober 2021 (stuk 4);
- UNHCR, “*Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*” van februari 2022 (stuk 5);
- UNOCHA, “*Situation of human rights in Afghanistan, and technical assistance achievements in the field of human rights - Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights*” van 8 februari 2022 (stuk 6);
- OHCHR, “*Interactive dialogue on the High Commissioner’s report on Afghanistan*” van 7 maart 2022 (stuk 7);

- World Food Programme (WFP), “*Our presence is hope: Call for US\$2.6bn as winter spells hunger for Afghanistan*” van 25 januari 2022 (stuk 8);
- United Nations, “*Statement by Dr Ramiz Alakbarov, Deputy Special Representative for the Secretary General, Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator, on the Continued Food Insecurity and Malnutrition Crisis Facing People in Afghanistan*” van 15 maart 2022 (stuk 9);
- UK Home Office, “*Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban*” van februari 2022 (stuk 10);
- UK Home Office, “*Country Policy and Information Note Afghanistan: Humanitarian situation*” van februari 2022 (stuk 11);
- France 24, “*Afghanistan’s health system on the brink as Taliban confront a difficult winter*” van 8 november 2021 (stuk 12) ;
- UK Home Office, “*Country Policy and Information Note Afghanistan: Security situation*” van februari 2022 (stuk 13);
- La Libre, “*Les Afghans aussi méritent notre aide*” uit La Libre van 23 maart 2022 (stuk 14);
- OSAR, “*Afghanistan: risques au retour liés à « l’occidentalisation »*” van OSAR van 26 maart 2021 (stuk 15);
- Hasth-e-Subh Daily, “*U.S. Airstrike on a Weapons Depot Kills 30 Taliban Militants in Helmand Province*” van 8 april 2022 (stuk 16);
- Vluchtelingenwerk Vlaanderen, “*Afghanistan: Juridische analyse beslissingen CGVS*” van 25 april 2022 (stuk 17);
- Nansen Note 2 – 22, “*Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afgaanse dossiers*” van 23 juni 2022 (stuk 18);
- 11.11.11 en UPINION, “*Between a Rock and a Hard Place: Afghan Migrants in Turkey One Year after the Fall of Kabul*” van 11 augustus 2022 (stuk 19).

Per e-mail van 14 oktober 2022 laat verzoeker aan de Raad nog volgende documenten over, die eveneens in de inventaris van het verzoekschrift werden opgesomd:

- een kopie van de taskara van verzoeker (stuk 20);
- een kopie van de taskara van verzoekers moeder (stuk 21);
- een kopie van de taskara van verzoekers vader (stuk 22).

2.2.2. Op 28 november 2022 maakt de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 11) over waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinken van vermeldt:

- EUAA “*Afghanistan Security Situation*” van augustus 2022;
- de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie*” van 5 mei 2022;
- EASO “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022;
- EUAA “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022;
- EASO “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van augustus 2020;
- EUAA “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van augustus 2022;
- EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” van april 2022.

Bij deze aanvullende nota voegt verwerende partij de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED> per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 13 september 2022.

2.2.3. Op 6 december 2022 legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota (rechtsplegingsdossier, stuk 13) neer met volgende bijkomende stukken:

- een foto van hemzelf bij aankomst in België op 13-jarige leeftijd (stuk 1);
- een foto van hemzelf op 14-jarige leeftijd op de Grote Markt in Brussel (stuk 2);
- een schoolattest (stuk 3);
- een getuigenis van een leerkracht informatica (stuk 4);
- een getuigenis van een leerkracht Frans (stuk 5);
- een getuigenis van een leerkracht onthaal en secretariaat (stuk 6).

2.2.4. Ter terechtzitting legt verzoeker de voormelde aanvullende nota van 6 december 2022 opnieuw neer (rechtsplegingsdossier, stuk 15), dit maal met kleurenkopieën van eerder bij deze aanvullende nota neergelegde foto’s.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, *M.*, pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekers afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- "a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. Ontvankelijkheid van het middel

De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden. Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 47 van het Handvest, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit artikel geschonden acht. Het enig middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.4. Motieven van de bestreden beslissing

2.3.4.1. In de bestreden beslissing worden verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd om volgende redenen:

(i) verzoeker heeft, in weerwil van zijn plicht om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, niet voldaan aan deze plicht tot medewerking nu er immers geen geloof kan worden gehecht aan het feit dat verzoeker tot aan zijn verklaarde vertrek uit Afghanistan steeds in het dorp Zarifkhel, district Hesarak, provincie Nangarhar zou hebben gewoond, noch aan overige elementen aangaande zijn reële situatie zoals zijn profiel, zijn familiesamenstelling en zijn familiale netwerk. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (a) verzoeker geen enkel authentiek, dan wel een kopie van identiteitsdocumenten of reisdocumenten van hemzelf en/of van zijn ouders voorlegt en ook geen mogelijkheid zou hebben om later enige documenten via zijn familie op te vragen, (b) verzoeker uiterst oppervlakkige en incorrecte verklaringen aflegt over zijn reisweg van Afghanistan tot België, (c) verzoeker niet aantoonbaar dat hij geen contact meer onderhoudt met zijn familie uit Afghanistan nu hij hierover ontwijkende, onduidelijke en onaannemelijke verklaringen aflegt en hij niet de waarheid lijkt te spreken over zijn mobiele telefoongebruik en zijn contacten met zijn familiaal netwerk, (d) verzoeker blijft uiterst vaag over zijn familiaal netwerk: zo legt hij niet het minste bewijsstuk neer aangaande zijn vader en broer, noch aangaande hun ontvoering of verdwijning; het bericht van het Internationale Rode Kruis overtuigt niet en vormt geen sluitend bewijs dat de persoon die werd gecontacteerd daadwerkelijk verzoekers moeder is; hij weet nagenoeg niets over zijn paternale ooms, (e) verzoekers band met zijn beweerde regio van herkomst en het dagelijks leven aldaar zijn dermate pover dat hij er evenmin via deze wijze in slaagt zijn herkomst en verblijf in het dorp Zarifkhel, district Hesarak, provincie Nangarhar voor zijn vertrek naar Europa aannemelijk te maken, noch zijn profiel als weinig geleterde landbouwerszoon uit een doorsnee Afghaans dorp;

(ii) aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verblijf in dorp Zarifkhel, district Hesarak, provincie Nangarhar, kan evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die verzoeker er zou hebben meegemaakt en die de aanleiding zouden zijn geweest voor zijn vlucht uit Afghanistan;

(iii) diverse onaannemelijkheden, tegenstrijdigheden en vaagheden in verzoekers verklaringen verhinderen hoe dan ook dat geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde vrees voor rekrutering door de taliban en de ontvoering van zijn vader en broers door de taliban vermits: (a) verzoeker niet veel meer weet te vertellen dan dat de taliban vaak naar de madrassa zouden zijn gekomen en er preekten over ongelovigen en opriepen om wapens op te nemen, (b) verzoekers bewering als zou hij niets geleerd hebben over het voeren van de *jihad* niet strookt met zijn overige verklaringen, (c) verzoeker niets weet over de talibs die nog steeds naar hem op zoek zouden zijn en van wie hij beweert dat het lokale taliban zijn uit zijn dorp, (d) uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de taliban zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten, (e) aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers ingeroepen problemen met de taliban en zijn vrees voor rekrutering, kan evenmin geloof worden gehecht aan de ontvoering van verzoekers vader en broer door de taliban die rechtstreeks in verband zou staan met verzoekers vrees voor rekrutering, te meer daar verzoeker zich tijdens zijn persoonlijk onderhoud op verschillende punten verspreekt;

(iv) wat betreft verzoekers verklaring dat hij in Servië ernstige problemen heeft gehad met “bacha baz”-mensen en zij misbruik van hem maakten moet worden opgemerkt dat (a) hij hiervan geen melding maakte bij de Dienst Vreemdelingenzaken, (b) verzoeker dit slechts aanstipte op het einde van zijn persoonlijk onderhoud, (c) verzoekers verklaringen weinig concreet en oppervlakkig zijn, (d) verzoeker toegeeft dat hij noch in Servië noch in Afghanistan ooit het slachtoffer is geworden van seksueel misbruik en hoe betreutswaardig de gebeurtenissen ook zijn, zij onvoldoende ernstig zijn om als daden van vervolging in het Vluchtelingenverdrag in aanmerking te worden genomen, (e) verzoeker legt evenmin enig attest neer waaruit enigszins een medische problematiek kan blijken ten gevolge van wat hem onderweg zou zijn overkomen, nu een psycholoog de precieze feitelijke omstandigheden niet kan

bepalen, verzoeker geen recente stukken neerlegt waaruit een eventuele psychologische begeleiding blijkt en hij toegeeft dat hij geen last heeft van mentale moeilijkheden;

(v) het psychologische attest toont evenmin aan dat de taliban verzoeker poogde te rekruteren noch dat zijn vader en broer ontvoerd zouden zijn en hij geen familie meer heeft in Afghanistan die voor hem kan zorgen, evenmin blijkt uit het attest dat zijn cognitieve geheugen zou zijn aangetast waardoor hij tijdens zijn persoonlijke onderhoud niet in staat zou zijn geweest om een coherent en consistent relaas naar voor te brengen;

(vi) de overige documenten die verzoeker voorlegt zijn niet van die aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen;

(vii) verzoeker bracht evenmin elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de taliban impact heeft op zijn nood aan internationale bescherming, te meer daar hij een tweede maal werd uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud waar hij de kans kreeg om toe te lichten in welke mate de machtsovername enige impact zou hebben gehad op zijn persoonlijke situatie, maar waarbij hij opnieuw verwijst naar zijn moeilijkheden met de taliban;

(viii) inzake artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt, daargelaten de vaststelling dat verzoeker geen zicht biedt op zijn verblijfplaats(en) voor zijn komst naar België, geconcludeerd dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld in dit artikel; verzoeker laat na het bewijs te leveren dat hij specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan, evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in verzoekers hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld; immers uit het psychologisch attest van 28 juli 2021 blijkt dat verzoeker een voorstel om psychotherapie te volgen heeft geweigerd, het gegeven dat hij in het verleden slaapproblemen kende en mogelijks aan posttraumatische stress lijdt tonen niet aan dat er in zijn hoofde een persoonlijke omstandigheid bestaat die tot gevolg heeft dat hij, in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld; te meer daar verzoeker verklaart heden geen mentale moeilijkheden meer te kennen;

(ix) inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt vastgesteld dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder de toepassing van dit artikel valt; uit analyse van de beschikbare informatie blijkt geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan door een opzettelijk handelen of nalaten van actoren; verzoeker toonde evenmin aan dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien;

(x) uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven, volstaat om bij een terugkeer het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen; bij de individuele beoordeling van deze vraag moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden; verzoeker haalt geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging of van ernstige schade; evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze kan van worden uitgegaan dat de taliban hem niet zullen viseren bij terugkeer; verzoeker brengt zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat hij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen; verzoekers toevoegingen dat hij gewoon is aan de Westerse levensstijl, hij door de taliban zal worden bestraft omwille van zijn haar- en kledingstijl, het feit dat hij hier een opleiding als veiligheidsagent volgt, de Franse taal goed kent en school loopt, volstaan niet. Nergens blijkt immers dat verzoeker dermate zou zijn verwesterd dat hij zich niet meer zou kunnen of willen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten en gebruiken bij een terugkeer, noch dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat hij een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd.

Al deze motieven worden op omstandige wijze toegelicht in de bestreden beslissing.

2.3.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele

motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.5. Bijzondere procedurele noden

Verzoeker meent in het verzoekschrift dat hij niet inziet hoe er met zijn jeugdige leeftijd, maturiteit en zijn kwetsbare mentale toestand rekening werd gehouden bij de beoordeling van zijn vluchtrelaas.

In dit verband dient erop gewezen dat in de bestreden beslissing wordt uiteengezet dat in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, verzoeker de mogelijkheid werd geboden om de nodige elementen aan te brengen waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, is de commissaris-generaal van oordeel dat aan verzoeker – die als niet-begeleide minderjarige België binnenkwam een verzoek om internationale bescherming indiende – wel degelijk bijzondere steunmaatregelen dienen te worden verleend:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend.

Meer bepaald werd er u een voogd toegewezen die u bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van uw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van uw verklaringen rekening gehouden met uw jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in uw land van herkomst.

Tevens dient te worden toegevoegd dat u tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS vermeldde mentale moeilijkheden te hebben gekend. U kon niet goed slapen en hebt één keer een psycholoog geraadpleegd. U neemt geen medicatie. Op 28 juli 2021 legt u per e-mail een attest van uw psycholoog neer die bevestigt dat u van 1 april 2020 tot 29 april 2021 in het opvangcentrum El Paso verbleef en op 8 april 2020 een psycholoog raadpleegde om psychotherapie te starten, dewelke u vervolgens niet wenste verder te zetten. Tijdens uw persoonlijk onderhoud op het CGVS de dato 28 juli 2022 verklaart u geen psycholoog te raadplegen en u zich rustiger voelt nu u opnieuw contact hebt met uw moeder. Je neemt evenmin medicatie. De omstandigheden van uw beide persoonlijke onderhouden op het CGVS verliepen normaal. Er kan niet besloten worden dat u in de onmogelijkheid verkeerde om de door u beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voor te brengen.

(...)”

Verder wijst verzoeker er in het verzoekschrift op dat hij een bijzondere kwetsbaarheid vertoont door de traumatische gebeurtenissen die hij heeft meegemaakt in Servië, met name de (pogingen tot) seksuele aanrandingen. Hij meent dat hij ten gevolge van deze problemen en klachten niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om in het kader van de procedure van zijn verzoek om internationale bescherming zijn asielrelaas op een samenhangende wijze uiteen te zetten, en dit omdat het CGVS onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn kwetsbaar profiel.

De Raad onderstreept dat uit het door verzoeker voorgelegde psychologisch attest (administratief dossier, map ‘Documenten’, stuk 7) blijkt dat verzoeker van 1 april 2020 tot 29 april 2021 in het opvangcentrum (...) verbleef. Uit dit attest blijkt tevens dat de opsteller ervan vermoedt dat verzoeker mogelijk aan een posttraumatisch stresssyndroom lijdt omwille van onder meer zijn verhoogde waakzaamheid. Uit het attest van deze psycholoog blijkt verder dat er tegemoet werd gekomen aan

verzoekers klachten van slapeloosheid door middel van relaxatieoefeningen en kinesithérapie. Voorts valt uit het attest op te maken dat verzoeker op 8 april 2020 een psycholoog raadpleegde om psychotherapie te starten, doch dat verzoeker deze niet wenste verder te zetten. Nergens uit dit attest blijkt evenwel dat verzoekers problematiek hem zou belemmeren bij het uiteenzetten van zijn asielmotieven of hem ervan zou weerhouden om coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Aldus wordt in het neergelegde attest nergens aangegeven of aangetoond dat, waar, op welke wijze of in welke mate de verklaarde problemen van verzoeker zijn deelname aan de procedure van internationale bescherming zouden kunnen (hebben) verhinderen of bemoeilijken.

Verzoeker zelf laat daarenboven na om inzake het voorgaande ook maar enige verdere en concrete duiding te verstrekken. Hij beperkt zich er namelijk toe op algemene wijze te verwijzen naar zijn leeftijd, de traumatische gebeurtenissen die hij in Servië zou hebben ondergaan en het gegeven dat hij bijgevolg een kwetsbaarheid vertoont. Hij toont daarbij niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze zijn voormelde problematiek van invloed zou zijn geweest op zijn verklaringen, laat staan dat hij zou aantonen dat, waar of op welke manier dit van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing. Verzoeker kan te dezen bezwaarlijk volstaan met zijn algemene, ongefundeerde en niet nader geconcretiseerde beweringen en het verwijt dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening zou hebben gehouden met zijn extra kwetsbaarheid.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bovendien dat alle persoonlijke onderhoudsop normale wijze plaatsvonden en kunnen geen ((ernstige) medische) problemen in hoofd van verzoeker worden afgeleid. Uit deze stukken kan aldus niet worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Dit geldt nog des te meer nu noch verzoeker, noch zijn voogd, noch de advocaat die hem bijstonden op de zetel van het CGVS enig bezwaar formuleerden tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud en nu geen van hen er aanhaalden dat van verzoeker, al dan niet omwille van zijn leeftijd of persoon, geen volwaardige verklaringen mochten worden verwacht. Integendeel, verzoeker verklaart tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud d.d. 28 juli 2022 (hierna: CGVS II) dat hij niet langer een psycholoog raadpleegt, dat het lukt zonder een psycholoog te zien zeker nu hij terug contact heeft met zijn moeder en hij zich rustiger en beter voelt, wat zijn voogd ook bevestigt (administratief dossier, CGVS II, p. 5). In zoverre verzoeker in dit verband in het verzoekschrift opmerkt dat het gegeven dat hij op dit ogenblik niet wordt opgevolgd door een psycholoog hem niet minder kwetsbaar maakt, dat het niet eenvoudig is om een psycholoog te vinden die kan omgaan met trauma van jongeren op de vlucht zeker aangezien het voor hem eenvoudiger is om over zijn diepste gevoelens en gedachten te spreken in het Pashtou en dat de sessies met een psycholoog met een tolk als tussenpersoon niet vanzelfsprekend zijn, beperkt hij zich tot blote beweringen die bovendien geen steun vinden in zijn verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud en waarbij hij duidelijk aangeeft dat hij zich beter voelt en het lukt zonder psycholoog (*ibid.*).

Voorts dient te worden benadrukt dat het bijgebrachte attest geenszins een bewijs vormt van het voorgehouden vluchtrelaas van verzoeker, noch van zijn bewering als zou hij slachtoffer zijn geworden van pogingen tot seksueel misbruik in Servië nu kan worden opgemerkt dat een psycholoog of psychiater vaststellingen kan doen omtrent de geestelijke gezondheidstoestand van een patiënt. Een psycholoog of psychiater is bij het stellen van zijn diagnose afhankelijk van de verklaringen van zijn patiënt. Hij kan vervolgens vermoedens hebben over de oorzaak van de ingeroepen klachten maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden aangeven ten gevolge waarvan de klachten ontstonden. Nergens uit het door verzoeker bijgebrachte attest blijkt dat de opsteller zich voor zijn vaststellingen en conclusies aangaande de feiten die zich in Afghanistan en/of Servië zouden hebben afgespeeld heeft beroepen op andere gegevens dan de verklaringen van verzoeker. Het attest vormt dan ook geen bewijs van de omstandigheden waarin de psychische problemen van verzoeker zijn ontstaan. Wat betreft zijn verwijzingen in het verzoekschrift naar seksueel misbruik van Afghaanse jongens, kan bovendien nog dienstig worden verwezen naar hetgeen volgt in punt 2.3.6.2.4.

Gelet op het voorgaande, kon de commissaris-generaal op goede gronden vaststellen dat verzoekers rechten in het kader van zijn procedure internationale bescherming werden gerespecteerd alsook dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Verzoeker voert aan bij een terugkeer naar Afghanistan de taliban te vrezen die hem zouden hebben pogen te rekruteren en die zijn vader en broers zouden hebben ontvoerd, waarbij zijn vader en oudere broer nog steeds verdwenen zouden zijn.

2.3.6.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin.

2.3.6.2.1. Vooreerst wijst de Raad er op dat een verzoeker om internationale bescherming de verplichting heeft om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen zodat de asielinstanties kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij de asielinstanties zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas. De asielinstanties mogen van een verzoeker om internationale bescherming overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. *In casu* dient evenwel met de commissaris-generaal te worden vastgesteld dat uit het geheel van verzoekers verklaringen en de stukken die hij voorlegt blijkt dat hij niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.

Te dezen wordt in de bestreden beslissing vooreerst op goede gronden overwogen als volgt:

“Zo dient te worden aangestipt dat je geen enkel authentieke identiteitsdocumenten noch authentieke reisdocumenten van jezelf, alsook geen identiteitsdocumenten noch reisdocumenten van jouw ouders of een kopie daarvan, neerlegt voor het CGVS (CGVS I 12/07/21, p. 17, 20 en 21 + NPO II 28/07/2022, p. 6 en 10). Je stelt het CGVS dan ook niet in staat jouw identiteit door middel van (identiteits-)documenten die jou of jouw ouders werden afgeleverd en reisweg terdege na te gaan. Nochtans vormt het vaststellen van iemands identiteit een essentieel gegeven in ieder verzoek om internationale bescherming. Je blijft hier echter in gebreke. Je verklaart jouw contact met jouw moeder in Hesarak hersteld te hebben, maar je hebt recent geen nieuwe documenten via jouw moeder aangaande jouw identiteit en deze van jouw ouders en/of familieleden bekomen (CGVS, NPO II, p. 10). Hoewel je beweert drie jaar school te hebben gelopen in Afghanistan, leg je daarvan evenmin enig bewijsstuk neer (CGVS, p. 16 en 17). Ook dit kan bijgevolg jouw herkomst niet aantonen. Daar je meent meerdere maanden onderweg te zijn geweest van Afghanistan naar België, kan verwacht worden dat je hiervan tevens enige stukken (onder andere: allerhande tickets met betrekking tot openbaar vervoer, betaal- of ontvangstbewijzen, foto's, ...) neerlegt maar dat deed je niet. Je stelt het CGVS dan ook niet in staat om op enige objectieve wijze de door jou beweerde afgelegde reisroute vanuit Afghanistan over land naar België na te gaan. Overigens blijkt dat je eveneens over jouw reisweg van Afghanistan tot België uiterst oppervlakkig bent in jouw verklaringen tijdens jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS, zodat ook de wijze waarop en de omstandigheden waarin je in België arriveerde allesbehalve duidelijk zijn en er geen geloof kan worden gehecht aan de door jou beschreven reisweg vanuit jouw Afghaanse dorp Zarifkhel. Je beweert zes maanden onderweg te zijn geweest van Afghanistan tot België. Toen je hier arriveerde was je 14 jaar oud (zie CGVS I, p. 12). Gevraagd te vertellen over jouw reisweg van jouw dorp naar het buitenland, zeg je slechts dat je in jouw dorp in een wagen werd geplaatst en dat je niet weet waar de wagen jou heen bracht (CGVS I, p. 18). Je zou verder met een bus en andere wagens hebben gereisd, maar je kent geen concrete gegevens van de route die je hierbij zou hebben afgelegd. Gevraagd naar namen van dorpen, steden of plaatsen onderweg vanaf jouw dorp, geef je toe dit niet te weten. Je poogt nog als excuus voor jouw grote gebrek aan kennis te stellen dat je soms sliep en geen aandacht had voor iets. Voor dat laatste kan weinig begrip worden gebracht aangezien kan verwacht worden dat je minstens enkele indrukken moet hebben opgedaan tijdens deze reis die jou niet alleen wegleidde van jouw dorp naar nieuwe plaatsen maar jou ook scheidde van jouw familie. Echter, je laat nergens blijken dat je ook maar enige indruk hebt bewaard van jouw reis zodat er geen geloof kan worden gehecht aan jouw beweerde ingeroepen reisweg vanuit jouw dorp Zarifkhel naar de Afghaanse grens. Ook al was je slechts dertien jaar oud, dan nog kan van jou verwacht worden dat je vertelt over de elementen die je wel hebt opgemerkt tijdens deze reis. Nergens blijkt dat je niet over de nodige cognitieve vaardigheden zou beschikken om jouw omgeving niet te kunnen waarnemen en opmerken. Integendeel, uit stukken aanwezig in jouw administratieve dossier en uit hetgeen wat jouw voogd tevens verklaart tijdens het eerste persoonlijk onderhoud, heb je op relatieve snelle termijn en hoofdzakelijk op eigen houtje door de

schoolsluiting tijdens de COVID19-pandemie Frans geleerd. Dit toont aan dat je leervaardig en opmerkzaam bent. Echter, over jouw reisweg weet je weinig te vertellen, je weet evenmin waar je de Afghaanse grens hebt overgestoken. Je zegt opnieuw alleen maar in algemene termen dat je bergen moest beklimmen en je moest wandelen. Ook jouw beschrijving van jouw verdere reisweg van Afghanistan tot Turkije ontbreekt elke vorm van doorleefdheid en concrete kennis. Hierover zeg je dat je er niets van weet (CGVS I, p. 19). Je voegt toe dat je per wagen reisde gedurende de dag en nacht en dat je illegaal reisde. Gevraagd waar je in Iran hebt verbleven, ontken je in Iran te hebben verbleven en zeg je er enkel gedurende 15 dagen te hebben door gereisd. Je noemt echter geen plaatsen op die je passeerde op deze reisweg doorheen Iran onderweg naar Turkije. Je weet evenmin waar je in Turkije gedurende anderhalve maand verbleven hebt.

Dat je geen contact meer onderhoudt met jouw familie in Afghanistan en dat jouw laatste contact dateert van tijdens jouw verblijf in Turkije zoals je aanhaalt tijdens jouw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS, heb je geenszins aangetoond en blijft op zich een louter blote bewering van jou. Immers, gevraagd naar de omstandigheden waarin je het contact verloor met jouw familie na het laatste contact in Turkije, geef je alleen maar ontwijkende en onduidelijke antwoorden waardoor er geen geloofwaardigheid aan kan worden gehecht. Een eerste maal gevraagd door het CGVS wat er dan gebeurde toen je het contact verloor met jouw familie, zeg je kort dat je Turkije verliet (CGVS I, p. 7). Daarop gevraagd om welke reden je geen contact meer kon hebben vanuit België met jouw familie maar wel vanuit Turkije, verklaar je geen rechtstreeks contact te hebben gehad met jouw familie maar wel via de smokkelaar. Echter, jouw verklaring dat je Afghanistan verlaten hebt zonder dat jij en jouw familie de nodige voorzorgen hadden genomen om het contact tussen jullie te verzekeren, overtuigt in het geheel niet. Temeer je volgens jouw verklaringen een hachelijke, onzekere en illegale reis ondernam gedurende meerdere maanden van Afghanistan naar België. Indien je om veiligheidsredenen Afghanistan ontvlucht bent nadat jouw moeder en oom hiertoe besloten, kan verwacht worden dat jouw familie ook alles in het werk stelde dat je hen op de hoogte kon houden van jouw ervaringen onderweg om hen te vergewissen van jouw verblijfplaatsen, jouw veiligheid onderweg en jouw behouden aankomst. Je bent immers nog minderjarig en volgens jouw verklaringen ook de enige van jouw familie die het land verliet. Het gegeven dat jouw familie er alles aan zou gedaan hebben zodat jij Afghanistan veilig kon verlaten om je vervolgens over te laten aan onbekende smokkelaars voor een langdurige reis met een onbekende bestemming, is op zijn minst contradictorisch te noemen. Dat alle contact tussen jou en jouw familie enkel en alleen via (een) smokkelaar(s) zou verlopen is bijgevolg niet aannemelijk. Dat jij niet over andere mogelijkheden zou hebben beschikt om jouw familie te contacteren overtuigt niet. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt dat mobiele telefoons wijdverspreid gebruikt worden in Afghanistan en de meeste huishoudens een of meer telefoons heeft. Volgens het Afghaanse Ministerie van Communicatie en Informatietechnologie, zijn er meer dan 23 miljoen mobiele telefoon gebruikers in Afghanistan. Ook is het gebruik van mobiele telefoons en smart phones in Afghanistan gangbaar geworden waardoor het makkelijker geworden is voor Afghanen in het buitenland om in contact te blijven met hun familie en netwerken in Afghanistan. Uit jouw verklaringen blijkt dat de andere jongens met wie je Afghanistan zou ontvlucht zijn, wél over een mobiele telefoon beschikten wat bovenstaande informatie alleen maar ondersteunt (CGVS I, p. 18). Verder wordt in deze informatie bevestigd dat families over het algemeen goed geïnformeerd zijn over elkaar en dat Afghanen geweldig zijn in netwerken en het terugvinden van mensen. Aangaande sociale netwerken in Afghanistan stelt deze informatie dat diverse netwerken als familienetwerken maar ook netwerken gebaseerd op stam verbanden, religieuze verbanden, dorpsverbanden en andere constant en absoluut zijn in het dagelijkse leven van een Afghaan. Zo is het zeer moeilijk in te beelden dat een Afghaan volledig alleenstaand zou zijn, zonder contacten te onderhouden met familie of een ander netwerk. Het is immers de uitgebreide familie of het familiaal netwerk dat de centrale steunpilaar vormt binnen de Afghaanse maatschappij, deze kan aldus beschouwd worden als de belangrijkste bouwsteen van de Afghaanse sociale structuur. Binnen deze uitgebreide familie bestaat ook de wederkerige verplichting mekaar te helpen, waardoor de solidariteit onder de familieleden erg groot is. Het collectieve belang van de familie staat boven het individuele belang. Daarom ook is het in de meeste gevallen zo dat de uitgebreide familie als centrale sociale instelling de beslissing maakt om een minderjarige naar Europa te zenden en om van daar uit de familie te onderhouden. Je haalt aan dat jouw oom en jouw moeder jou naar het buitenland stuurden en dat jouw oom jouw reis naar het buitenland geregeld heeft, dat erna alle contact met uw familie verbroken raakte is niet aannemelijk. Jouw verdere pogingen om het CGVS tijdens jouw eerste persoonlijke onderhoud te overtuigen van het verloren gegane contact zijn dermate onaannemelijk dat ze op weinig bijval kunnen rekenen. Zo geef je toe dat je het telefoonnummer van jouw oom niet kent, omdat jouw oom jou nooit het nummer gaf (CGVS I, p. 7 en 8). Op de vraag om welke reden jouw oom zijn telefoonnummer niet gaf, reageer je eerst met: "Hoe kan ik dat nu weten?" wat allesbehalve enige verduidelijking biedt. Je voegt er nog snel aan toe: "Ik had geen gsm nummer". Daarop gevraagd of je

het telefoonnummer van jouw oom op een andere wijze hebt bewaard aangezien je zelf niet over een mobiele telefoon zou hebben beschikt, ontken je en beweert je dat jouw oom jou zei: "de smokkelaar heeft mijn gsm nummer en als je iets nodig hebt, dan vraag je het aan hem". Gelet op de onzekere situatie waarin jij jou als minderjarige zonder enige familiale begeleiding zou bevinden in handen van de smokkelaar tijdens een langdurige reisweg over land van Afghanistan tot België, is het toch enigszins opmerkelijk te noemen dat jouw oom en jouw familie enkel rekende op de goedhartigheid van een smokkelaar of een smokkelaarsbende. Het is immers algemeen geweten dat mensensmokkelaars het vaak niet al te goed menen met de mensen wiens lot in hun handen ligt. Informatie die deze argumentatie ondersteunt wordt toegevoegd aan het administratie dossier. Uit deze informatie blijkt ook dat een mobiele telefoon niet alleen een instrument is voor migranten en vluchtelingen tijdens hun reisroute en na aankomst om in contact te staan met hun familieleden, maar daarnaast ook een niet weg te denken instrument is om te navigeren tijdens de reisweg over land en zee, praktische informatie op te zoeken met betrekking tot de reisweg en tevens om de smokkelaars zelf te contacteren. Dat u na vertrek uit Afghanistan tijdens uw reisweg niet over een mobiele telefoon beschikte en zelfs niet over de mogelijkheid beschikte om via de mobiele telefoon van anderen in rechtstreeks contact te blijven staan met uw achtergebleven familieleden is niet geloofwaardig. Enigszins opvallend daarbij is dat u na aankomst in België wel over een mobiele telefoon beschikt en u via uw telefoon Frans leert (CGVS I, p. 6). U toont ook een 'selfie' genomen na uw aankomst in België. Dit lijkt voorgaande, dat u niet de waarheid vertelt over uw mobiele telefoon gebruik en uw contacten met uw familiale netwerk, alleen maar te bevestigen. Verder in het persoonlijk onderhoud gevraagd naar de personen die jou op jouw reisweg hebben begeleid zeg je enkel dat je reisde met een smokkelaar, maar verdere informatie over deze smokkelaar gaf je niet (CGVS I, p. 18). Je lijkt verder evenmin op de hoogte te zijn van de regeling die jouw familie trof met jouw smokkelaar om jou veilig en wel in Europa en België af te leveren. Hierover zeg je enkel dat je er niets van afweet en dat de smokkelaar telkens "o.k." zei in elke plaats waar je arriveerde. Hoewel je beweert dat je vanuit België nog getracht hebt jouw familie te contacteren via mensen hier die afkomstig zijn uit Hesarak, kan ook dit niet overtuigen. Zo zeg je initieel vele inwoners van Hesarak te hebben gecontacteerd maar niemand bezat het telefoonnummer van jouw oom (CGVS I, p. 7). Even later gevraagd wie deze personen uit Hesarak dan zijn, ontwijk je aanvankelijk de vraag en zeg je dat het geen verwanten van jou zijn, maar inwoners uit Hesarak die je onderweg leerde kennen (CGVS I, p. 8). Daarop verder gevraagd wie je exact bedoelt en wat hun namen zijn, ontwijk je opnieuw de vraag en antwoord je gekunsteld met de vraag "wie?". Pas wanneer het CGVS een vierde maal vraagt te vertellen wie jij gecontacteerd hebt om jouw oom te vinden, noem je enkele namen op. Uit voorgaande blijkt dat je niet de waarheid vertelt over jouw huidige contacten met jouw familie en aldus bepaalde informatie bewust wenst achter te houden voor de Belgische asieldiensten. In deze context is het eveneens bevreemdend te noemen dat jouw familie, in dit geval jouw oom en moeder althans naar wat je beweert, jou naar Europa stuurden om internationale bescherming aan te vragen zonder enige (identiteits-)documenten op zak of zonder de mogelijkheid om later nog enige documenten via hen op te vragen. Indien jouw familie meent dat je internationale bescherming behoeft om de redenen die je hier aanbrengt op het CGVS, kan verwacht worden dat zij alles in het werk stellen om alle nodige bewijsdocumenten aangaande jouw vader, jouw familie en jou zelf aan jou mee te geven en/of na te sturen, of minstens een kopie van deze documenten. Tegelijk kan ook van jou verwacht worden dat je hiertoe de nodige inspanningen levert, wat je geenszins gedaan hebt."

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift thans een kopie van zijn eigen taskara, alsook deze van zijn ouders (verzoekschrift, stukken 20-22 overgemaakt via e-mail van 14 oktober 2022) en merkt op dat zijn familie, eenmaal geconfronteerd met zijn negatieve beslissing, besloot om te investeren in een gsm met een camera waarmee ze onmiddellijk de foto's van de taskaras maakten en doorstuurden. De Raad stelt evenwel vast dat, daargelaten dat het opmerkelijk is dat verzoeker plots wél documenten zou kunnen ontvangen van zijn familie terwijl hij reeds van bij aanvang van zijn procedure internationale bescherming werd gewezen op het belang van documenten, de taskaras niet vergezeld zijn van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorgeschreven in artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bijgevolg kan de Raad geen kennis nemen van de inhoud ervan en kunnen de stukken niet in overweging worden genomen. Ten overvloede onderstreept de Raad dat verzoeker slechts kopieën bijbrengt van deze stukken die eenvoudig door het nodige knip- en plakwerk kunnen worden gefabriceerd zodat er bezwaarlijk enige objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend. Te meer daar uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (map 'Landeninformatie', COI Focus "Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021) blijkt dat corruptie, documentenfraude en de inmenging van smokkelnetwerken een wijd verspreid gegeven is bij het verkrijgen van Afghaanse documenten, waardoor zij in de praktijk eenvoudig worden vervalst en tegen betaling verkregen kunnen worden. Overigens kunnen deze taskaras geen bewijs bieden voor

verzoekers verblijfplaats(en) voor zijn komst naar België. Gelet op voormelde vaststellingen dient aldus te worden besloten dat verzoeker tot op heden nalaat om bewijskrachtige identiteitsdocumenten voor te leggen van hemzelf en/of zijn ouders.

Verzoeker vervolgt in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal wel erg veel van hem verwacht en wijst erop dat documenten van zijn periode op school, van de ontvoering van zijn vader en broer en van zijn reis naar België gewoonweg niet (meer) bestaan. Verzoeker wijst er in dit verband op dat het intussen 5 jaar geleden is dat hij school liep in Afghanistan, dat het niet zo is dat de taliban zijn familie documenten bezorgde over de ontvoering van zijn vader en broers en hij bovendien op irreguliere wijze reisde. De Raad benadrukt opnieuw dat overeenkomstig artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet correcte en coherente verklaringen en waar mogelijk ook documenten mogen worden verwacht over zijn identiteit en nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, de afgelegde reisroute, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient. Dat verzoeker evenwel geen enkel overtuigend (begin van) bewijs kan voorleggen met betrekking tot zijn verblijfplaats(en) voor zijn komst naar België, zijn identiteit, zijn reisweg en zijn vluchtrelaas, terwijl hij bijvoorbeeld wel aangeeft dat zijn jongere broer naar het ziekenhuis zou zijn gegaan voor zijn wonde aan zijn been (*infra*), ondergraaft aldus zijn algemene geloofwaardigheid. Te meer daar ook zijn verklaringen niet kunnen overtuigen zoals blijkt uit de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing.

Aangaande zijn reisweg hekelt verzoeker opnieuw dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening heeft gehouden met zijn profiel van 13-jarige met een zeer beperkte scholing en benadrukt hij dat hij verschillende keren een nieuwe telefoon moest aanschaffen “(*omdat de vorige werd gestolen, nat werd, door de grenspolitie werd afgepakt enzovoort*)”. Verzoeker wijst erop dat de enige foto die hij van zijn reis heeft, de selfie is die hij nam toen hij net in België aankwam. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker doorheen zijn persoonlijke onderhouden nergens te kennen heeft gegeven dat hij wel degelijk over telefoons beschikte tijdens zijn reisweg doch dat hij er telkens een nieuwe moest aanschaffen. Integendeel, verzoeker verklaart tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud duidelijk dat hij niet over een mobiele telefoon beschikte en alles via zijn smokkelaar verliep. Bovendien zou zijn smokkelaar hem hebben gezegd dat als hij een telefoon bij zich zou hebben en dit ontdekt zou worden, hij zou worden geslagen (administratief dossier, CGVS *d.d.* 12 juli 2021 (hierna: CGVS I), p. 19). Dat verzoeker thans in het verzoekschrift impliceert dat hij wel degelijk een telefoon had gedurende zijn reis, of zelfs verschillende, draagt eens te meer bij tot de vaststelling dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde zeldzame contacten met zijn familie tijdens de reis. Des te meer in samenhang met de vaststelling dat verzoeker een selfie voorlegt die hij zou hebben genomen bij zijn aankomst in België (administratief dossier, map ‘Documenten’ en stuk 1 van de aanvullende nota’s *d.d.* 6 december 2022 en *d.d.* 7 december 2022, rechtsplegingsdossier, stukken 13 en 15). Verder dient erop gewezen dat – daargelaten verzoeker geen zicht biedt op zijn profiel (*infra*) – ook van personen met een jeugdige leeftijd en met een lage scholingsgraad en dit ondanks dat kan worden aangenomen dat een dergelijke reis met de nodige angst, spanning en onzekerheid gepaard gaat, mag worden verwacht dat zij gedetailleerde en doorleefde verklaringen kunnen afleggen over hoe hun reis naar België is verlopen, dat zij een duiding kunnen geven van waar zij zijn langsgesproken en wat zij precies meemaakten, *quod non* zoals blijkt uit het voorgaande. De Raad stelt bovendien bijkomend vast dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegt over de wijze waarop hij de reis zou hebben afgelegd van Afghanistan tot Turkije. Immers waar hij enerzijds aangeeft dat hij steeds per wagen reisde, verklaart hij in dezelfde zin dat hij steeds moest stappen (administratief dossier, CGVS I, p. 19). De vaststelling dat verzoeker vage, niet-doorleefde en zelfs inconsistente verklaringen aflegt met betrekking tot zijn reisweg, doen wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Verzoeker merkt in het verzoekschrift nog op dat het niet zo eenvoudig is om contact te onderhouden met familie in Afghanistan tijdens een reis naar Europa en wijst erop dat zijn gsm door de smokkelaar in bewaring werd genomen, dat hij zijn gsm verloor in Turkije en zich thans niet precies kan herinneren hoe dit gebeurde. Hij stelt dat het telefoonnummer waarmee hij zijn moeder kon bereiken enkel op dat toestel stond en hij niet met één smokkelaar naar België reisde, waarbij enkel de eerste smokkelaar in contact stond met zijn familie. Verzoeker meent ook nog dat het feit dat andere Afghanen onderweg wel over een gsm beschikken niet wegneemt dat dit voor hem niet het geval was. Opnieuw dient te worden benadrukt dat dit *post-factum* betoog niet overeenstemt met de verklaringen van verzoeker zoals hij deze heeft afgelegd tijdens zijn persoonlijke onderhouden. Verzoeker geeft tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud immers te kennen dat hij nooit een mobiele telefoon had omdat hij er geen had gekregen en dat hij geen telefoonnummers van zijn familieleden had omdat hij geen mobiele telefoon had.

(administratief dossier, CGVS I, p. 19-20). De Raad besluit dan ook dat dit betoog in het verzoekschrift duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen en waarmee hij aldus niet vermag afbreuk te doen aan voormelde pertinente overwegingen van de bestreden beslissing.

Verzoeker betoogt nog dat het niet zo algemeen geweten is dat smokkelaars het niet altijd goed menen met de mensen wiens lot in hun handen ligt en het net is omdat de Afghaanse samenleving sterk gebaseerd is op sociale en familiale banden en op wederkerige verplichtingen om elkaar te helpen, dat zijn oom dacht te kunnen vertrouwen op de capaciteiten van de smokkelaar. Verzoeker benadrukt dat zijn oom er daarbij verkeerdelijk vanuit ging dat dezelfde smokkelaar zijn neef (=verzoeker) tot in België zou begeleiden, hetgeen niet het geval was. Er dient te worden opgemerkt dat verzoeker zich met dit betoog beperkt tot het minimaliseren van de vaststellingen in de bestreden beslissing, het tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het poneren van blote beweringen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij niet vermag afbreuk te doen aan voormelde pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen doorheen zijn persoonlijke onderhouds niet op ondubbelzinnige wijze dat hij beroep zou hebben gedaan op meerdere smokkelaars (administratief dossier, 'verklaring DVZ', vraag 27; CGVS I, p. 7, 18). Overigens geeft verzoeker zelf aan dat de eindbestemming Turkije was (administratief dossier, CGVS I, p. 18), zodat niet kan worden ingezien waarom zijn oom er vanuit zou zijn gegaan dat de smokkelaar verzoeker tot België zou brengen.

Met betrekking tot zijn verklaringen over zijn familiaal netwerk considereert de commissaris-generaal voorts nog pertinent:

“Ten aanzien van jouw familiale netwerk blijf je voorts opvallend vaag wat verder de vaststelling ondersteunt dat je niet de waarheid vertelt over jouw reële en persoonlijke situatie (CGVS 12/07/2021, p. 15). Je beweert 3 broers en 4 zussen te hebben. Jouw vader en oudere broer zouden kort voor jouw vertrek uit Afghanistan ontvoerd zijn door de taliban, maar je legt niet de minste bewijsstukken aangaande jouw vader en broer noch aangaande hun ontvoering of verdwijning neer. Ook het bericht van het Internationale Rode Kruis waarin het contact met jouw moeder hersteld werd en waarvan voogd een kopie overmaakt aan het CGVS op 13 oktober 2021, overtuigt het CGVS niet. Dit bericht kan geenszins voorgaande opmerkingen aangaande jouw intenties om bewust geen zicht te bieden op jouw reële situatie vergoelijken. Bovendien blijkt uit de vertaling van dit bericht, door u bijgevoegd, dat dit bericht werd opgesteld op 22 februari 2021. Het oorspronkelijke bericht lijkt gedateerd te zijn op 22 april 2021. Wat er ook van zij, dit bericht lijkt te zijn opgemaakt voor uw eerste persoonlijke onderhoud op het CGVS de dato 12 juli 2021. De vraag die hier zich opdringt is dan ook om welke reden u niet eerder dit bericht neerlegde op het CGVS. Tijdens uw eerste persoonlijke onderhoud beweert u tevens dat uw moeder evenmin over een telefoon beschikte (CGVS I, p. 20), terwijl uit dit bericht blijkt dat uw familie sinds minstens februari of april 2021 wel bereikbaar zou zijn op een mobiele telefoonnummer. Tijdens uw tweede persoonlijke onderhoud herhaalt u dat uw familie geen telefoon had bij uw vertrek (CGVS II, p. 10). Dat u voorts niet weet op welke wijze uw familie dan plots een telefoon bekwamen, komt verder ongerijmd en niet aannemelijk over gezien het belang van dit instrument in uw contact met uw familie. Evenmin vormt dit Tracing bericht via het ICRC een sluitend bewijs dat de persoon die werd gecontacteerd en hierin wordt geciteerd daadwerkelijk jouw moeder zou zijn. De familiale band die jij zou hebben met de schrijver van het bericht wordt niet aangetoond. Het is voorts opvallend dat nadat jouw contact met jouw moeder zou hersteld zijn via het Rode Kruis waarvan dit bericht zou getuigen je het toch nalaat om overige documenten of bewijsstukken aangaande jouw familiale situatie en vluchtmotieven aan te voeren, terwijl je daar nochtans uitdrukkelijk meermaals werd naar gevraagd tijdens jouw persoonlijk onderhoud op het CGVS in juli 2021 alsook in jouw laatste persoonlijke onderhoud op 28 juli 2022. Dat volgens de schrijver van het bericht, met name jouw moeder volgens jouw bewering, jouw vader en broer nog steeds zouden vermist zijn en er geen nieuws is over hen, kan evenmin beschouwd worden als een objectief bewijs. Immers, dit betreffen louter de subjectieve woorden van een persoon wiens identiteit evenmin vaststaat en werd duidelijk opgesteld in functie van jouw verzoek om internationale bescherming hier. Bovendien dat het ‘heel goed’ gaat met jouw familie zoals de schrijver beweert, terwijl jouw vader en broer nog vermist blijven, doet eveneens de wenkbrauwen fronsen. Alles bij mekaar genomen, bied je geen zicht op jouw netwerk in Afghanistan en overtuig je niet over geen familiaal netwerk te beschikken bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan. Voorts aangaande jouw familiale netwerk, hoewel je beweert paternale ooms te hebben, blijf je nagenoeg niets over hen te weten (CGVS I, p. 15). Je weet zelfs niet hoeveel paternale ooms je eigenlijk hebt. Gevraagd te vertellen wat je weet over jouw paternale ooms, geef je geen enkele informatie en beweer je dat ze allemaal overleden zijn (CGVS I, p. 16). De omstandigheden van het overlijden van jouw ooms, zijn jou eveneens onbekend en je kan er niets over vertellen tijdens het

persoonlijk onderhoud. Jouw vader zou ook een zus hebben, maar ook over deze tante kan je geen informatie verschaffen en zeg je enkel dat jullie geen contact met haar hadden (CGVS I, p. 15). Zelfs haar naam ken je niet. Je blijft tevens het antwoord schuldig op de vraag om welke reden jouw vader geen contact meer had met zijn zus. Gepolst naar eventuele neven van jouw vader, verklaar je dat jouw vader wel neven moet hebben maar hun namen ken je niet. Daarnaast heb je evenwel één maternale oom, door wie je werd geholpen naar het buitenland, maar geen maternale tantes. Jouw kennis over deze maternale oom is echter ook opvallend gering. Zo weet je niet welke job hij uitoefent, nochtans woont hij in het nabijgelegen dorp Langarkhel en maakte hij jouw reis uit Afghanistan mogelijk waaruit blijkt dat er toch een nauw contact moet zijn geweest (CGVS I, p. 10). Verwijzend naar het geheel van bovenstaande elementen, dient te worden geconcludeerd dat je niet hebt voldaan aan jouw medewerkingsplicht en je bewust informatie aangaande jouw specifieke en reële situatie achterhoudt voor het CGVS.”

Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift dat hij heel jong was in Afghanistan, dat hij niet de oudste zoon was en bijgevolg niet betrokken werd bij gesprekken over familiekwesties. Hij merkt tevens op dat zijn vader nooit sprak over zijn broers of zussen, doch dat hij weet dat zijn paternale ooms gestorven zijn toen er gevochten werd tegen de Russen. Hoewel enig begrip kan worden opgebracht voor het feit dat verzoeker vanwege zijn jonge leeftijd niet op de hoogte was van alle details van zijn (overleden) familieleden, dient opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat verzoeker dermate vage en oppervlakkige verklaringen aflegt over de hele familie langs zijn vaderszijde. Bovendien geeft verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud nog aan dat hij geen informatie heeft over zijn paternale ooms buiten dat zij overleden zijn en hij geen informatie heeft over dat overlijden (administratief dossier, CGVS I, p. 16), waar hij in het verzoekschrift nochtans toevoegt dat zij zijn overleden bij gevechten tegen de Russen. De vaststelling dat verzoeker zijn verklaringen te dezen bijstelt, ondermijnt eens te meer de geloofwaardigheid ervan. Verzoeker brengt met dit betoog bovendien geen valabel argument aan om de vaststelling dat hij ook over zijn maternale oom, die zijn reis uit Afghanistan nochtans zou hebben mogelijk gemaakt en met wie hij in Afghanistan contact onderhield, bijzonder weinig kan vertellen, te verklaren of te weerleggen.

Bijkomend dient te worden opgemerkt dat verzoekers verklaringen over zijn huidig familiaal netwerk in Zarifkhel, Hesarak, Afghanistan evenmin kunnen overtuigen. Zo is het in de Afghaanse patriarchale context – dit eens te meer sinds de machtsovername door de taliban – immers niet aannemelijk dat verzoekers moeder, nadat zijn vader en oudste broer zouden zijn ontvoerd door de taliban, zonder mannelijk familielid met twee jonge zonen en vier dochters in verzoekers dorp kan blijven wonen (administratief dossier, CGVS II, p. 7). In dit verband is het eveneens frappant dat verzoeker aangeeft niet te kunnen duiden of zijn maternale oom ten tijde van zijn tweede persoonlijk onderhoud nog in Langarkhel, Hesarak woont en dat hij verklaart dat hij geen informatie heeft omdat hij thans met zijn eigen familie contact heeft (administratief dossier, CGVS II, p. 9). Deze vaststellingen dragen eens te meer bij tot het besluit dat verzoeker geen zicht biedt op zijn werkelijke familiale netwerk in Afghanistan.

2.3.6.2.2. Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk tot aan zijn vertrek uit Afghanistan in het dorp Zarifkhel, district Hesarak in de Afghaanse provincie Nangarhar te hebben verbleven, noch maakt hij zijn profiel aannemelijk als weinig geletterde landbouwerszoon uit een doorsnee Afghaans dorp.

De commissaris-generaal merkt in dit verband vooreerst op goede gronden op dat verzoeker weinig (doorleefd) kan vertellen over zijn dorp: *“Gevraagd te vertellen of het een groot of klein dorp was, ontwijk je de vraag en zeg je dat het niet klein en niet groot is (CGVS I, p. 13). Gevraagd hoeveel families er wonen in jouw dorp, antwoord je kort het niet te weten. Even later beweert je echter dat jouw dorp slechts één moskee telt, waaruit kan afgeleid worden dat jouw dorp eerder weinig inwoners telt aangezien een moskee voldoende is om alle inwoners te ontvangen.*

(...)

Je weet verder niet wat de oppervlakte van de landbouwvelden van jouw vader is wat niet strookt met jouw beweerde profiel de zoon van een Afghaanse landbouwer te zijn (CGVS I, p. 14 + CGVS II, p. 7 en 11). Gezien landbouw de enige bron van inkomsten is voor jouw familie en de welvaart van jouw familie hiervan volledig afhankelijk is, en je mogelijk later de taken van jouw vader zal overnemen, is jouw gebrekkige kennis niet aannemelijk. Temeer zoals je omschrijft het jouw eigen familieleden waren, jouw vader en broer, die op de velden werkten. Je bent zelfs niet eenduidig over hoeveel velden jouw vader bezit. Zo zeg je dat het er 2, 3 of 4 zijn. Je geeft nogmaals toe niet te weten hoeveel jerib het samen is. Hoewel je zegt dat jij niet op de velden werkte, maar wel jouw vader hielp omdat “scheppen” jouw hobby is, lukt het jou niet zinnige informatie te verstrekken over deze activiteit of hobby van jou. Gevraagd te vertellen hierover, zeg je er immers nauwelijks iets over. Je zegt alleen maar: “Toen ik hem eten droeg

op de velden, dan at hij en begonnen we de velden te ploegen met een schop". Jouw vader teelde ook hasj op zijn velden. Je blijkt echter niets over de productie ervan te weten, wat niet te rijmen valt met jouw profiel en het belang van dit gewas voor het genereren van een inkomen. Gevraagd wat je weet over de oogst van hasj op de velden van jouw familie, zeg je alleen maar dat je er niets van weet en dat jij dat niet deed. Nog gevraagd wat je vader met de oogst deed, kom je niet verder dan te stellen dat jouw vader het waarschijnlijk verkocht maar dat je niet weet aan wie. Hoeveel jouw vader verdiende hiermee is ook voor jou een vraagteken. Evenmin weet je iets te vertellen over de wijze waarop hasj in jouw dorp verkocht wordt. Ook tijdens jouw tweede persoonlijke onderhoud vermeld je dat jouw familie hasj teelt op de gronden. Gevraagd tijdens jouw tweede persoonlijke onderhoud wat de houding is van het taliban bewind ten aanzien van landbouwers die hasj telen, geef je toe dat niet te weten (CGVS II, p. 8). Wat enigszins bevreemdend te noemen is aangezien je regelmatig belt met jouw moeder en zij jou vertelt over de financiële problemen die zij kent (CGVS II, p. 6 en 7). Overigens, weet je weinig te vertellen over de huidige situatie in jouw dorp en regio na de machtsovername door de taliban (CGVS II, p. 6). Hiernaar gevraagd antwoord je kort dat je er geen informatie over hebt. Nogmaals gevraagd wat je allemaal weet over de situatie, vertel je dat de taliban voorheen al aan de macht waren in jouw regio en je niet over politiek spreekt met jouw moeder omdat je onvoldoende geld hebt om lange gesprekken te voeren. Je voegt nog toe dat de situatie voor vrouwen nu erg moeilijk is en zij zich niet vrij kunnen verplaatsen, werken of studeren. Zo durft jouw moeder buiten de koeien niet verzorgen. Hoewel begrip kan worden opgebracht voor het gegeven dat bellen naar Afghanistan kostelijk is, is het merkwaardig dat je toch geen specifieke kennis hebt over de recente situatie in jouw dorp en omgeving sinds de taliban de macht overnamen in het land. Temeer je zelf zegt dat jouw familie nog steeds in deze regio woonachtig is, gebukt gaat onder economische moeilijkheden en de situatie erger is. Je blijft echter in algemene bewoordingen spreken over de situatie in jouw dorp en regio. Je weet zelfs niet of jouw broers naar school gaan. Je hebt verder geen weet of er dorpelingen zijn die het voorbije jaar na de machtsovername door de taliban gedood werden door de taliban, nochtans haal je aan dat mensen van de vorige regering meteen gedood werden door de taliban (CGVS II, p. 7). Verdergaand op jouw profiel van een Afghaanse landbouwerszoon die weinig scholing zou hebben gekend, is het ook opvallend dat jij binnen korte tijd en grotendeels op eigen houtje ten gevolge van de Covid-pandemie vorig jaar en dit jaar waardoor je vaak geen les kon volgen in België, zo snel Frans hebt geleerd waarnaar jouw voogd bij aanvang van het gehoord verwees. Ook dit doet uitschijnen dat je niet helemaal correct vertelde over jouw precieze scholing voorheen en jouw exacte profiel. Zo zeg je immers dat je in Afghanistan slechts drie jaar naar school bent geweest. Zo weet je weinig over de Afghaanse kalender, aangezien je niet weet wanneer je geboren bent volgens de Afghaanse kalender. Je voegt toe dat je over de kalender pas leerde in België (CGVS I, p. 10)."

Verzoeker merkt in het verzoekschrift op dat hij niet betrokken werd bij de gesprekken over de velden en nog minder over de verkoop van de *hasjish* die op de velden werd geteeld. Er dient te worden opgemerkt dat ook van personen met een jeugdige leeftijd mag worden verwacht dat dezen kunnen antwoorden op een aantal eenvoudige en essentiële kennisvragen omtrent hun directe leefomgeving en de regio waarin zij heel hun leven beweren te hebben gewoond, alsmede dat zij een aantal basiszaken kennen en dat zij een aantal gegevens op een doorleefde wijze kunnen situeren. Dit eens te meer daar verzoeker ook tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud aangeeft dat zijn familie inkomsten haalt uit het telen en verkopen van hasj op de gronden (administratief dossier, CGVS II, p. 7).

Aangaande zijn gebrekkige kennis van de huidige situatie in zijn regio van herkomst merkt verzoeker op dat hij de reden hiervoor duidelijk heeft aangegeven tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud, alsook wijst hij op de positie van vrouwen in de Afghaanse samenleving waarbij zij niet geacht worden te spreken over politiek. Dat verzoekers moeder hem niet veel kan vertellen, kan dan ook niet verbazen meent verzoeker. Verzoeker hekelt nog dat uit het feit dat hij in België zijn best doet om zich te integreren, zoals de Franse taal te leren, niet kan worden afgeleid dat zijn verklaringen niet reëel zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker zich te dezen opnieuw beperkt tot het tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het minimaliseren van de vaststellingen die in de bestreden beslissing gedaan worden, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij geen afbreuk doet aan voormelde pertinente vaststellingen en overwegingen. De Raad merkt bovendien op dat verzoeker tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud aangeeft dat hij naast zijn moeder ook met zijn broers (en zussen) in contact staat (administratief dossier, CGVS II, p. 8), zodat aldus redelijkerwijze kan worden verwacht dat verzoeker ook via andere familieleden informatie kan bekomen over de verdere evolutie in zijn beweerde regio van herkomst.

Het motief in verband met de naam, het bouwjaar en de ontstaansgeschiedenis van de dorpsmoskee van Zarifkhel is bijkomstig en niet determinerend van aard. Kritiek op dit overtuigend motief kan dan ook niet leiden tot hervorming van de bestreden beslissing.

In de bestreden beslissing staat voorts nog terecht te lezen als volgt:

“Overige elementen in jouw verklaringen ondersteunen voorgaande vaststelling dat je niet de waarheid vertelt aangaande jouw precieze regio van herkomst alvorens je naar België reisde.

Hoewel je vlot kan vertellen over jouw stam Jabarkhel en haar sub stammen, alsook enkele stammenleiders als Hajji Mohammed Nabi en Enzagul bij naam kan opnoemen, lijkt deze kennis eerder ingestudeerd te zijn dan dat jij spontaan in jouw dagelijkse leven voorheen over deze personen informatie vergaarde (CGVS I, p. 11). Gevraagd hoe je voornoemde stammenleiders bij naam kent, zeg je enkel dat jouw grootvader alle ouderlingen uit het dorp kent. Hierbij lijkt je te insinueren dat Hajji Mohammed Nabi en Enzagul in jouw dorp wonen. Echter, kort voordien beweer je nog niet te weten waar Hajji Mohammed Nabi en Enzagul woonden. Daarop ter verduidelijking gevraagd of deze twee stammenleiders dan in jouw dorp woonden, herhaal je dat niet te weten. Aldus blijft het een vraagteken wat de woonplaats was van deze stammenleiders en wat hun eventuele connectie is met jouw dorp. Even later blijkt dat je evenmin jouw grootvader ooit hebt ontmoet, omdat hij voor jouw geboorte al overleden was zo verklaar je. Jouw antwoorden zijn daarom allesbehalve duidelijk en overtuigend te noemen. Nogmaals gepoogd door het CGVS om verduidelijking hoe jij de namen van enkele stammenleiders kent aangezien jouw grootvader al overleden was, antwoord je dat iedereen uit het dorp de stammenleiders kent en het CGVS jou verkeerd begrepen heeft (CGVS I, p. 12). Wanneer het CGVS later in het persoonlijk onderhoud vraagt of je al gehoord hebt van Modeer Abdul Lateef en Hajji Daud, volgens informatie van het CGVS twee stammenleiders van jouw stam Jabarkhel in Hesarak, ontken je dit merkwaardig genoeg. Verder is het bevreemdend dat je niet blijkt te weten wat de hoofdstad of de grootste stad is van de provincie Nangarhar, waar je nochtans steeds zou hebben gewoond (CGVS I, p. 10). Je lijkt de stad Jalalabad niet te kennen en verklaart er nooit geweest te zijn. Noch weet je dat Gojra de naam van de regio is waar jouw dorp Zarifkhel gelegen is. Het feit dat je namen van enkele omliggende dorpen nabij Zarifkhel kan opnoemen, zoals Hassankats, Ghonday, Torakhel, Jabarkhan Qala, Langarkhel, Minkhel en Doab Khel, volstaat niet om te besluiten dat je daadwerkelijk zelf woonde en leefde in deze regio alvorens richting Europa te vertrekken. Opnieuw lijkt jouw kennis over jouw beweerde regio van herkomst hoofdzakelijk ingestudeerd te zijn. Zo weet je evenmin wanneer je Afghanistan hebt verlaten en zeg je louter dat het “voordien” was, maar geef je geen enkele tijdsituering van jouw vertrek (CGVS I, p. 12). Nogmaals door het CGVS gevraagd wanneer dit was, zeg je dat je zes maanden onderweg was. Meer informatie over jouw vertrekdatum uit jouw beweerde regio van herkomst, geef je niet. Wanneer het CGVS verder peilt hiernaar, beweer je dat jouw vertrek in “ongeveer zomer” was maar slaag je er niet in een verdere beschrijving te geven van de zomer waarin je vertrok (zie CGVS, p. 13). Dat je voorts nooit eerder ontheemd raakte met jouw familie gelet op het jarenlange conflict in jouw regio, waarover je zegt dat er veel gevechten waren, komt ook ongerijmd over temeer uit jouw verdere antwoorden evenmin blijkt dat jij en jouw familie bepaalde voorzorgen namen om toch veilig te kunnen blijven wonen tijdens deze gevechten of conflict in jouw regio. Het enige wat je daar over vertelt is dat jullie binnenshuis bleven en niets anders deden. Daarnaast beweer je dat jouw school niet meer open was bij jouw vertrek en dat de scholen werden gesloten (CGVS, p. 17). Echter, je blijft het antwoord schuldig op de vraag wat er dan gebeurd was en je geeft toe dat je niets kan zeggen over de schoolsluitingen. Je weet evenmin of jouw school Shaheed Abdul Haq ooit werd aangevallen door de taliban. Uit informatie beschikbaar op het CGVS blijkt evenwel dat jouw school in het verleden het doelwit was van een aanslag. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratieve dossier. Dat jij daar niets over weet en dit incident jou volledig onbekend is terwijl je er zelf school hebt gelopen, komt evenmin doorleefd over. Verder in het persoonlijk onderhoud blijven jouw verklaringen oppervlakkig en weinig rechtlijnig. Zo haal je aan dat de Raghe Bazaar de belangrijkste plaats is in jouw district, maar zeg je aanvankelijk er niet te zijn geweest om kort daarna te zeggen dat je er wel bent geweest (CGVS, p. 22). Gevraagd hoe vaak je deze bazaar bezocht hebt, blijf je weinig concreet en antwoord je met: “niet vaak, soms wel”. Verder lijkt je in staat een beschrijving te geven van de route die loopt naar de Raghe bazaar en noem je daarnaast nog de dorpen Nawur, Anzyn Gani en Azra op als zijnde bekende plaatsen bij de lokale inwoners (CGVS, p. 23). Maar doorgevraagd om welke reden deze dorpen bekend zijn, geef je toe er niets van te weten. Voorts weet je ook niet welke districten of gebieden het district Hesarak omgeven. Nogmaals door het CGVS gevraagd welke districten van de provincie Nangarhar Hesarak omgeven, zeg je slechts er nooit geweest te zijn. Je weet evenmin of er al dan niet een ander land grenst aan Hesarak (CGVS, p. 24).”

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift aanvoert dat de verwachtingen van de commissaris-generaal buitensporig zijn en hij nalaat om rekening te houden met zijn jonge leeftijd en de positie van kinderen in de Afghaanse samenleving, dient opnieuw te worden onderstreept dat het gegeven dat verzoeker erg

jong was ten tijde van zijn vertrek uit Afghanistan zijn gebrekkige kennis betreffende zijn directe en persoonlijke leefwereld en regio waar hij zijn hele leven beweert te hebben gewoond niet kan toedekken. Des te meer daar uit het voorgaande blijkt dat verzoeker zelf inconsistente verklaringen aflegt over diverse aspecten die zijn directe leefwereld zouden betreffen.

Waar verzoeker in het verzoekschrift nog aanvoert dat hij in Afghanistan niet bezig was met het concept "tijd" zoals men dat in Europa wel is, dient te worden opgemerkt dat de motieven van de bestreden beslissing geenszins zijn gestoeld op het gegeven dat verzoeker een gebrek aan tijdsduiding vertoonde, dan wel data foutief opgaf. Integendeel, blijkt uit het voorgaande dat verzoekers verklaringen aangaande zijn verblijfplaats voor zijn komst naar België, zijn profiel en zijn familiale situatie vaag, niet-doorleefd, onaannemelijk en op sommige punten zelfs inconsistent zijn.

2.3.6.2.3. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde verblijf in het dorp Zarifkhel, district Hesarak van de Afghaanse provincie Nangarhar tot zijn vertrek uit Afghanistan, kan evenmin enig geloof worden gehecht aan de feiten die verzoeker er zou hebben meegemaakt en die aanleiding zouden hebben gegeven tot zijn vlucht uit Afghanistan, met name het feit dat de taliban hem zouden hebben willen rekruteren en zijn vader en broers door de taliban werden meegenomen.

Ten overvloede merkt de commissaris-generaal dat verzoeker zijn vluchtrelaas niet aannemelijk maakt gelet op de diverse onaannemelijkheden, tegenstrijdigheden en vaagheden in zijn verklaringen hieromtrent. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (a) verzoeker geen doorleefde, consistente en overtuigende verklaringen kan afleggen over de taliban en de preken die zij zouden hebben verkondigd in de madrassa, (b) verzoekers bewering als zou hij niets geleerd hebben over het voeren van de *jihad* niet strookt met zijn andere verklaringen dat de taliban, na één of twee maanden, dagelijks kwamen preken in de madrassa waar verzoeker een jaar tot anderhalf jaar studeerde, (c) het niet aannemelijk is dat verzoeker niets meer weet van de taliban die thans nog steeds naar hem op zoek zouden zijn dan het feit dat het "*gewone taliban*" zijn, (d) uit de landeninformatie blijkt dat de taliban zelden gebruik maakten van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hadden die zich bij hen wilden aansluiten, (e) aangezien de ontvoering van verzoekers vader en broer door de taliban direct verband houden met zijn vrees voor rekrutering kan hieraan evenmin het minste geloof worden gehecht. Dit klemmt des te meer daar verzoeker zich tijdens het tweede persoonlijk onderhoud op verschillende punten verspreekt, onder meer over het aantal broers met wie zijn moeder thans zou samenleven, vanaf wanneer zijn vader en oudere broer vermist zouden zijn. Het is evenmin aannemelijk dat verzoekers familie na zolang na de door hem voorgehouden ontvoering van zijn vader en broer nog steeds geen nieuws zouden hebben over hen, te meer daar verzoeker geen enkel document voorlegt van zijn jongere broer die door de taliban mishandeld zou zijn geweest aan zijn been.

Verder zijn verzoekers verklaringen over de inval van de taliban bij hem thuis en de nasleep hiervan ongeloofwaardig. Zo verklaart hij dat de taliban, vijf dagen nadat zijn vader in het dorp had gesproken over wat er zich in de madrassa afspeelde, in de nacht naar zijn huis kwamen. Hierop zouden verzoekers vader, zijn oudste broer en zijn jongste broer zijn meegenomen. Verzoeker verklaart tevens: "*ik sliep toen ze binnenkwamen, ik merkte dat er iets was, ik zat naast mijn moeder en zag de taliban mijn familie kwetsen en moeder verborg me onder haar hoofddoek, ze gebruikten geweld tegen mijn jongere broer in huis, ze sloegen mijn vader en dwongen iedereen om met hen mee te gaan (...)*" (administratief dossier, CGVS I, p. 25). Het is echter niet aannemelijk dat de taliban enerzijds zouden verkondigden dat zij iedereen zouden meenemen, doch dat verzoeker – die nochtans door hen zou zijn opgevorderd om deel te nemen aan de *jihad* – anderzijds aan deze oproep zou hebben kunnen ontsnappen door zich te verbergen onder de hoofddoek van zijn moeder en zijn jongere broer evenmin werd meegenomen. De vaststelling dat verzoeker na deze inval nog meer dan een week thuis zou hebben verbleven (administratief dossier, CGVS I, p. 25-26), relativeert voorts de geloofwaardigheid, minstens de ernst van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

Verzoeker hekelt in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal meent dat hij geen bewijsstukken heeft voorgelegd in verband met de ontvoering van zijn vader en broers en vraagt zich af welke deze stukken dan wel zouden moeten zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker te dezen uitgaat van een foutieve lezing van de bestreden beslissing waar op zich niet wordt geopperd dat verzoeker stavingstukken dient voor te leggen met betrekking tot de beweerde ontvoering van zijn vader en broer, doch wel dat het niet aannemelijk is dat verzoeker geen enkel stuk kan voorleggen met betrekking tot de verwondingen die zijn jongere broer zou hebben opgelopen door de hand van de taliban. Nog daargelaten de vaststelling dat verzoeker inconsistente verklaringen aflegt over de eigenlijke lichamelijke letsels die zijn jongere broer zou hebben gekend, verklaart verzoeker immers zelf tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud dat

zijn broer gehospitaliseerd werd in het Minkhel ziekenhuis (administratief dossier, CGVS I, p. 26), zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat verzoeker hiervan enig begin van bewijs kan voorleggen.

Verzoeker vervolgt in zijn verzoekschrift nog dat hij, omwille van zijn jeugdige leeftijd en maturiteit, er niet bij stil stond dat hij aan zijn vader vertelde dat de taliban aanwezig waren in de moskee toen hij hem vertelde over “*mannen die in de moskee kwamen preken*”. Hij vervolgt dat zijn vader met stomheid was geslagen en bezorgd was en hierop besloot op discrete wijze bij andere dorpsgenoten te polsen of zij ervan op de hoogte waren dat hun zonen in de madrassa beïnvloed werden door talibanstrijders. De Raad stelt vast dat verzoeker zich wederom bedient van een *post-factum* verklaring die niet overeenstemt met de verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens de procedure internationale bescherming. Zo blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij wel degelijk op de hoogte was van het feit dat het de taliban waren die in de madrassa kwamen preken en hij het als “*serieus*” ervoer dat de taliban hen voorstelden om geweren van hen te ontvangen, waarop hij dan zijn vader zou hebben ingelicht (administratief dossier, CGVS I, p. 25 en 26). Verzoeker geeft doorheen zijn persoonlijk onderhoud aldus geenszins blijk van zijn onwetendheid van de ernst van de feiten die zich zouden hebben afgespeeld in de madrassa. Dat verzoeker in het verzoekschrift plots zijn eigen kennis ten tijde van de feiten die hem zouden zijn overkomen dermate minimaliseert, draagt bij tot de ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen.

In zoverre verzoeker in het verzoekschrift beargumenteert dat het wel degelijk aannemelijk is dat verzoeker de identiteit van de talibs niet kende daar zij hun gezichten bedekken met sjaals, dient vastgesteld dat verzoeker tijdens zijn eerste persoonlijk onderhoud nochtans aangeeft dat de talibs lange haren hadden (administratief dossier, CGVS I, p. 28), waaruit aldus niet blijkt dat hij hen niet zou hebben kunnen omschrijven omwille van het feit dat zij hun gezichten bedekten. Dat verzoeker slechts kan duiden dat het talibs betroffen die tot wel 20 namen hadden, dat zij niet zo belangrijk waren en lange haren hadden, dit terwijl hij nochtans dagelijks naar hun preken zou hebben geluisterd over een periode van ongeveer een jaar, kan dan ook niet overtuigen.

2.3.6.2.4. Verzoeker geeft aan het einde van zijn eerste persoonlijk onderhoud aan dat hij in Servië ernstige problemen heeft gekend met “*bacha baz*”-mensen die dronken waren en misbruik van hem maakten.

Uit het enkele feit dat verzoeker van dit misbruik op de Dienst Vreemdelingenzaken geen gewag maakte en dit pas te berde bracht tegen het einde van zijn eerste persoonlijk onderhoud kan, in tegenstelling tot wat de commissaris-generaal in de bestreden beslissing overweegt, niet worden afgeleid dat deze feiten niet op waarheid zouden berusten. Met verzoeker – die hiertoe citeert uit enkele persartikels – kan immers worden aangenomen dat deze feiten voor hem erg gevoelig lagen, hetgeen hij ook uitdrukkelijk bevestigt tijdens zijn persoonlijk onderhoud en waarbij hij de *protection officer* vraagt om hierover niets te zeggen (administratief dossier, CGVS I, p. 28-29).

De Raad stelt vast dat verzoeker aangaande deze feiten verklaart dat Afghaanse, volwassen mannen in Servië tegen hem zeiden dat hij een knappe jongen was, dat ze hem aanraakten in zijn gezicht en lichaam en een actie onder dwang wilden doen met hem, hetgeen hij evenwel weigerde (administratief dossier, CGVS I, p. 28-29). Gevraagd of verzoeker in Afghanistan of op zijn reisweg ooit seksueel werd misbruikt, geeft hij aan dat dit geprobeerd werd, doch dit niet is gebeurd, alsook dat hij zijn smokkelaar informeerde over de feiten en deze zei hem afstand van de mannen te nemen waarop hij van hen werd gescheiden (*ibid.*, p. 28). Hij verklaart ook dat de mannen hem niet hebben onteerd en dat hij niet werd verkracht (*ibid.*, p. 29). Er dient in dit verband echter te worden vastgesteld dat deze gebeurtenissen op zich onvoldoende zwaarwichtig zijn om als daden van vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in aanmerking te worden genomen. Daarnaast wordt opgemerkt dat verzoeker intussen bijna zeventien jaar oud is en bij een eventuele terugkeer niet meer als een “jonge” jongen zal worden beschouwd.

Verder kan, in tegenstelling tot wat in het verzoekschrift wordt betoogd, niet blijken dat verzoeker door de gebeurtenissen in Servië getraumatiseerd is geraakt en dat de commissaris-generaal hiermee geen, dan wel onvoldoende rekening heeft gehouden. Zo dient er vooreerst opnieuw op gewezen dat uit het psychologisch attest dat verzoeker op 28 juli 2021 overmaakt aan het CGVS (administratief dossier, map ‘Documenten’, stuk 7), samen met een verslag over het incident d.d. 29 juni 2021 in het tweede opvangcentrum door de directrice van dit centrum waarin wordt vermeld dat zij meent dat verzoeker gespecialiseerde psychologische hulp nodig heeft (administratief dossier, map ‘Documenten’, stuk 1), blijkt dat de opsteller ervan vermoedt dat verzoeker mogelijk aan een posttraumatisch stresssyndroom lijdt omwille van onder meer zijn verhoogde waakzaamheid. De Raad merkt evenwel op dat een

psycholoog slechts vaststellingen kan doen omtrent de geestelijke gezondheidstoestand van een patiënt. Een psycholoog is bij het stellen van zijn diagnose echter afhankelijk van de verklaringen van zijn patiënt. Hij kan vervolgens vermoedens hebben over de oorzaak van de ingeroepen klachten, maar kan nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden aangeven ten gevolge waarvan de klachten ontstonden. Overigens wordt in dit psychologisch verslag geen melding gemaakt van (pogingen tot) seksueel misbruik, wel van vernederende gebeurtenissen en traumatiserende episodes die verzoeker mogelijk vroeger heeft meegemaakt. Uit het attest van deze psycholoog blijkt verder dat er tegemoet werd gekomen aan verzoekers klachten van slapeloosheid door middel van relaxatieoefeningen en kinesitherapie. Voorts valt uit het attest op te maken dat verzoeker op 8 april 2020 een psycholoog raadpleegde om psychotherapie te starten, doch dat verzoeker dit niet wenste verder te zetten. De Raad benadrukt opnieuw dat uit dit attest overigens niet blijkt dat verzoekers problematiek hem zou belemmeren in het uiteenzetten van zijn asielmotieven of hem er van zou weerhouden om coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Daarnaast wordt opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker aangeboden psychologische hulp niet wenst verder te zetten (administratief dossier, map 'documenten', stuk 7) of psychologische hulp niet meer nodig acht (administratief dossier, CGVS II, p. 5).

Verder wordt verzoeker tijdens het eerste persoonlijk onderhoud d.d. 12 juli 2021 gevraagd of deze feiten in Servië voor moeilijkheden zorgen doorheen zijn dagelijkse leven, waarop hij ontkennend antwoordt. Verzoeker verklaart daarbij dat hij intussen "*oud en wijs genoeg is nu*" en dat hij het verschil kan maken tussen bijvoorbeeld de tolk hier en de mannen in Servië (administratief dossier, CGVS I, p. 30-31 en 32). Ook geeft verzoeker tijdens zijn tweede persoonlijk onderhoud d.d. 28 juli 2022 te kennen dat het lukt zonder een psycholoog te zien en hij zich rustiger en beter voelt, zijn voogd vult aan dat dit onder meer komt omdat verzoeker terug contact heeft met zijn moeder (administratief dossier, CGVS II, p. 5).

2.3.6.3. Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift ook op zijn situatie als 'verwesterde' Afghaan na de machtsovername door de taliban.

2.3.6.3.1. In zoverre wordt geargumenteed dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' een sociale groep vormen in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet oordeelt de Raad als volgt. Artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet bepaalt dat "*een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer :*

- *leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en*
- *de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd;*".

Er dient te zijn voldaan aan beide voorwaarden (HvJ 7 november 2013, C-199/12 tot en met C-201/12, X, Y en Z tegen de minister voor Immigratie en Asiel, punt 45; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova en Ahmedbekov, punt 89).

Verwestering is geen aangeboren kenmerk, noch een kenmerk met gemeenschappelijke achtergrond dat niet kan worden gewijzigd. Evenmin is het een kenmerk of geloof dat voor de identiteit of de morele integriteit van de verzoeker om internationale bescherming dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij of zij dit opgeeft (eerste voorwaarde). Afghanen met een westerse levensstijl delen het kenmerk dat zij zich in het Westen anders gedragen dan van hen wordt verwacht in Afghanistan. Uit de rapporten die voorliggen, blijkt evenwel dat deze groep zeer divers is, zowel wat betreft de achterliggende motieven en oorzaken van verwestering als de mate waarin en intensiteit waarmee verwestering deel is gaan uitmaken van de persoonlijkheid als de manier waarop de verwestering zich manifesteert. Er kan ook niet worden gesteld dat 'verwesterde Afghanen' of 'terugkeerders' in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze 'verwesterde Afghanen' en 'terugkeerders' hun eigenheid behouden (tweede voorwaarde). Afhankelijk van de mate waarin ze zijn 'verwesterd', zal een andere uitdrukking worden gegeven aan hun re-integratie in Afghanistan. Bovendien kan deze re-integratie afhankelijk zijn van hun sociale en familiale status, hun gender, hun opleidingsniveau en de al dan niet diverse of overheersende cultuur in Afghanistan. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat 'verwesterde Afghanen' of terugkeerders' niet kunnen worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet, omdat niet is voldaan aan de twee cumulatieve voorwaarden.

2.3.6.3.2. In de vervolgingsgronden is er echter ook sprake van ‘godsdienst’ en ‘politieke overtuiging’. Deze vervolgingsgronden handelen over kenmerken die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft. Zoals het Hof van Justitie heeft overwogen, omvat de bescherming die onder het Unierecht op basis van de vervolgingsgrond ‘godsdienstige overtuiging’ wordt geboden, slechts gedrag dat een verzoeker noodzakelijk voor zichzelf acht (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Het moet gaan om gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn godsdienstige identiteit te behouden. Ook voor het slagen van een verzoek op de vervolgingsgrond ‘politieke overtuiging’ is vereist dat het gedrag is gebaseerd op een politieke overtuiging en bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van de verzoeker mag worden verwacht dat hij dit opgeeft. Opdat de verwestering valt onder een van deze vervolgingsgronden is dus vereist dat de verzoeker zich de westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker om internationale bescherming aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor de verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

2.3.6.3.3. Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-moslim beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghansen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhuilen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*”, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘*to play the game*’.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het verder van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige ‘geldende normen’ in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

De Raad verwijst naar de beschikbare landeninformatie die hem door beide partijen wordt voorgelegd en die wordt opgesomd onder punt 2.2. van dit arrest.

2.3.6.3.4. Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de-factoregering* van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, hoewel de *de-facto*-talibanregering reeds verschillende decreten en richtlijnen heeft uitgevaardigd, net als de provinciale *de-factoregeringen*. Bij de machtsovername heeft de *de-factoregering* de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de-factoregering* heeft opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de-*

factoministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Het MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit “een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen”. Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de-factoministerie* slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd. Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van “wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder “een afzonderlijk departement binnen Kaboel”. Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de-factoministerie* in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de-factoministerie* beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met “gedrags- en kledingkwesaties” (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30 en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar de EUAA “*Afghanistan security situation*” augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van “*amr bil-maruf*” (‘deugdzaamheidsbevordering’) verschilde vóór de machtsvername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door “*amr bil-maruf*” of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate* van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *Afghanistan targeting of individuals* p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en p. 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022, dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de-facto*-talibanautoriteiten weinig ‘directe beperkingen’ hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden zijn verwijderd. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Panjshirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens

meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto*-taliban-autoriteiten opgeroepen om meer 'professionals' in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de facto*-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als 'verkeerd' en 'verdacht' wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie inzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de facto*-talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23-24 in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

2.3.6.3.5. De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”.

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

In casu voert verzoeker aan dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa, waarvan bijna drie jaar in België die cruciaal waren voor zijn vorming van kind tot jongvolwassene. Hij wijst er in dit verband op dat hij op ongeveer 13-jarige leeftijd in België aankwam, hetgeen blijkt uit de foto's die hij neerlegt (stukken 1-2 van aanvullende nota's d.d. 6 december 2022 en d.d. 7 december 2022, rechtsplegingsdossier, stukken 13 en 15) en ook sindsdien hier school loopt (stuk 3 van aanvullende nota's d.d. 6 december 2022 en d.d. 7 december 2022, rechtsplegingsdossier, stukken 13 en 15), waartoe hij eveneens getuigenissen neerlegt van leerkrachten die zijn aanwezigheid, participatie en goede omgang met klasgenoten omschrijven. Hij benadrukt nog dat hij een heel andere kleding- en haarstijl heeft, geen lange baard heeft, in zijn vrije tijd graag naar muziek luistert, zeer goed

Frans spreekt en goed geïntegreerd is op school waarbij hij zowel jongens als meisjes als vrienden heeft. Hij vindt scholing ook erg belangrijk en meent dat hij in Afghanistan niet langer naar school zal kunnen gaan. Ook voert hij aan veel waarde te hechten aan de mening van vrouwen. Verzoeker acht het dan ook onmogelijk om zich te re-integreren in de hiërarchische Afghaanse samenleving.

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat verzoeker op 14 februari 2020, een dag na zijn aankomst in België, als niet-begeleide minderjarige een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend. Hij was toen dertien, net geen veertien jaar oud. Naar eigen zeggen was hij zes maanden onderweg van Afghanistan naar België. Hij heeft dus Afghanistan verlaten toen hij dertien jaar oud was. Sinds februari 2020 verblijft verzoeker onafgebroken op het Belgische grondgebied waardoor hij zich dus al drie en een half jaar buiten Afghanistan bevindt. Momenteel is verzoeker zestien, net geen zeventien jaar oud.

Uit de stukken bij de aanvullende nota blijkt dat verzoeker in België naar school gaat en sinds 29 augustus 2022 regelmatig de lessen volgt voor het derde jaar “travaux de bureau” in Namen (stuk 3 van de aanvullende nota's d.d. 6 december 2022 en d.d. 7 december 2022, rechtsplegingsdossier, stukken 13 en 15). Hij legt drie getuigenverklaringen voor van leerkrachten die stellen dat verzoeker aanwezig is in de lessen, dat hij zeer goed geïntegreerd is in de klas dat hij actief deelneemt en dat hij zijn wens om te leren aantoont (stukken 4 tot 6).

De Raad wijst erop dat verzoeker met dit betoog en deze stukken niet aantoont dat deze elementen deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heeft verzoeker aannemelijk gemaakt dat deze levensstijl een uiting is van zijn politieke of religieuze overtuiging. Deze elementen tonen op zich niet aan dat verzoeker dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd.

Zelfs zo kan worden aangenomen dat verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan heeft doorgebracht, laat hij na om *in concreto* aan te tonen dat zijn louter verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan. De Raad wijst erop dat verzoeker tot ongeveer zijn 13 jaar in Afghanistan heeft verbleven. Hoewel hij het land op erg jonge leeftijd heeft verlaten, kan niet worden aangenomen dat hij geheel onwetend is van de Afghaanse waarden en normen. Daargelaten de vaststelling dat uit het voorgaande blijkt dat verzoeker onder meer geen zicht biedt op zijn werkelijke verblijfplaats(en) voor zijn komst naar België, noch zijn familiaal netwerk in Afghanistan, verklaart hij zelf nog een netwerk te hebben in zijn beweerde regio van herkomst en thans regelmatig in contact te staan met zijn familie (administratief dossier, CGVS II, p. 5 en 8). Verder blijkt uit verzoekers verklaringen en voorgelegde stukken dat hij eerst in het open centrum (...) verbleef voor een jaar, na een incident in het tweede opvangcentrum een periode bij een Afghaanse vriend heeft gewoond, om vervolgens een appartement te delen met een andere Afghaan en een Congolees (administratief dossier, CGVS I, p. 5-6; CGVS II, p. 4; map 'Documenten', stukken 1, 3 en 7). Bijgevolg blijkt dat verzoeker ook na zijn komst naar België in contact bleef met de Afghaanse gemeenschap en dat hij bij terugkeer kan terugvallen op zijn familiaal netwerk, wat maakt dat hij vertrouwd is met een leven waarin Afghaanse tradities, normen en waarden primeren.

Wat betreft verzoekers betoog in zijn aanvullende nota's dat hij niet langer in Afghanistan naar school zal kunnen gaan aangezien alle scholen in zijn regio gesloten werden en zijn jongere broer en zus zo verplicht werden thuis te blijven, dient vooreerst te worden opgemerkt dat uit het voorgaande reeds blijkt dat verzoeker geen zicht biedt op zijn werkelijke scholingsgraad in Afghanistan. Zelfs zo geloof kan worden gehecht aan verzoekers profiel als landbouwerszoon – *quod non* – dient opgemerkt dat verzoeker zelf verklaart dat zijn vader hem niet liet helpen op de velden en hij naar school mocht gaan, net als zijn broers (administratief dossier, CGVS I, p. 16-17). Hieruit volgt dat verzoeker uit een eerder ruimdenkende omgeving komt. Bovendien kan uit het loutere feit dat verzoeker (verdere) scholing volgde in België, hij dit van belang vindt en de scholen in zijn regio thans gesloten zijn, evenmin worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de in Afghanistan vigerende normen en waarden en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Dat verzoeker zich inspannt op school, participeert in de lessen en zichzelf het Frans heeft aangeleerd, is lovenswaardig en duidt op zijn wil tot integratie, maar hiermee geeft hij evenwel een onvoldoende persoonlijke invulling aan de voorgehouden (gepercipieerde) verwestering en maakt hij niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden. In het kader van verzoekers

beschermingsverzoek dient te worden geoordeeld dat uit voormelde stukken niet kan worden afgeleid dat verzoeker zich fundamentele westerse maatschappelijke normen en waarden heeft geïnternaliseerd die raken aan zijn identiteit en morele integriteit waardoor een vrees voor vervolging in zijn hoofde zou kunnen worden vastgesteld. Het tegendeel wordt door hem alleszins niet *in concreto* aannemelijk gemaakt.

Verzoeker toont aldus niet aan dat hij zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er in zijn hoofde sprake is van gewijzigd gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen.

Verzoeker toont evenmin op concrete wijze aan dat er in zijn hoofde sprake is van een toegeschreven verwestering die van die aard zou zijn dat ze beschouwd kan worden als vervolging of ernstige schade. Inzake verzoekers verklaringen dat hij onderweg naar België als dertienjarige werd lastig gevallen door Afghaanse volwassen mannen, wordt opgemerkt dat verzoeker intussen bijna zeventien jaar oud is en bij een eventuele terugkeer als dusdanig niet meer extra in de kijker zal lopen als “jonge” jongen.

De Raad besluit dat verzoeker niet *in concreto* aanduidt dat er in zijn hoofde heden sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Nergens uit zijn verklaringen is verder gebleken dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan ook werkelijk problemen zal kennen omwille van het feit dat hij er lange tijd niet heeft gewoond.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker bijgevolg niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan beschouwd zal worden als een ongelovige of als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden.

Wat betreft het betoog van verzoeker over leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Waar verzoeker nog wijst op algemene informatie inzake stigmatisering in de Afghaanse samenleving, herhaalt de Raad vooreerst dat stigmatisering en uitstoting/verstoting slechts in uitzonderlijke gevallen als vervolging kunnen worden beschouwd. Te dezen heeft verzoeker in de loop van de procedure internationale bescherming op geen enkel moment gewag gemaakt van een dergelijke vrees en brengt hij gedurende de procedure voor de Raad evenmin concrete aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die met vervolging kan gelijkgesteld worden. De Raad wijst erop dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij nog steeds contact heeft met zijn familie via gsm (administratief dossier, CGVS II, p. 5 en 8), zodat alleszins niet blijkt dat hij door zijn omgeving gestigmatiseerd zou worden.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift en aanvullende nota's nog verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 en de arresten nrs. 278 653 en 278 700 van respectievelijk 12 en 13 oktober 2022 van de Raad, dient te worden onderstreept dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

2.3.6.4. De documenten die door verzoeker werden bijgebracht vermogen niet de ongeloofwaardig geachte verklaringen omtrent de feiten die aan de grondslag liggen van zijn verzoek om internationale bescherming te herstellen.

Het rapport van het incident in het opvangcentrum, de selfies van verzoeker, de kopie van identiteitskaart van verzoekers Afghaanse vriend en de begeleidende brieven van verzoekers voogd hieromtrent aan het CGVS (administratief dossier, map 'Documenten', stukken 1, 2, 3 en 6; stukken 1-2 van de aanvullende nota's d.d. 6 december 2022 en d.d. 7 december 2022, rechtsplegingsdossier, stukken 13 en 15), alsook het schoolattest van verzoeker en de getuigenissen van drie leerkrachten (stukken 3-6 van de aanvullende nota's d.d. 6 december 2022 en d.d. 7 december 2022, rechtsplegingsdossier, stukken 13 en 15) hebben betrekking op verzoekers verblijf in België, doch hebben geen uitstaans met zijn vluchtrelaas. In punt 2.3.6.2.5. wordt bovendien uiteengezet waarom zij evenmin een (gepercipieerde) verwestering in hoofde van verzoeker vermogen aan te tonen.

Wat betreft het psychologisch attest (administratief dossier, map 'Documenten', stuk 7) kan dienstig worden verwezen naar hetgeen hierover hoger reeds is komen vast te staan in punten 2.3.5. en 2.3.6.2.4.

Aangaande de documenten van het Rode Kruis (administratief dossier, map 'Documenten', stukken 4-5) en de kopieën van taskaras van verzoeker en zijn ouders (verzoekschrift, stukken 20-22) kan dienstig worden verwezen naar het gestelde in punt 2.3.6.2.1. waaruit blijkt dat zij geenszins de identiteit van verzoeker en/of zijn familieleden vermogen te staven, dan wel dat een familieband kan blijken met de persoon met wie verzoeker contact zou hebben gelegd op basis van de tracing door het Rode Kruis.

De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 1-19) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

2.3.7. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.7.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.7.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban, niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie (hierna: het HvJ) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet moet immers samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1 van dezelfde wet, dat bepaalt:

“vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

a) de Staat;

b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;

c) niet-overheidsactoren (...).”

Zo verduidelijkt het HvJ in zijn rechtspraak dat de ernstige schade bedoeld in artikel 15, b) *“moet voortvloeien uit de gedragingen van derden”, in casu de actoren bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj, C-542/13, pt. 35).*

Verder is het van belang te wijzen op de rechtspraak van het HvJ met betrekking tot het ontbreken van adequate gezondheidszorg in het land van herkomst.

In het arrest *M'Bodj* stelde het HvJ: *“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.”* (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj, C-542/13, pt. 36, 40, eigen onderlijning; zie ook HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51; 57-58).

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie volgt aldus de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst specifiek, dit is individueel, wordt blootgesteld aan een risico op onmenselijke behandeling. De verzoeker moet aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen niet ipso facto kan blijken uit een algemene situatie (zie in deze zin HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49). Verder stelt de rechtspraak van het HvJ zeer helder dat een verzoeker tevens moet aantonen dat hij *opzettelijk*, dit is op intentionele en gerichte wijze, zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling. Ten slotte kan subsidiaire bescherming enkel worden verleend wanneer er een actor wordt geïdentificeerd die verantwoordelijk is voor een onmenselijke behandeling waaraan een verzoeker persoonlijk het risico loopt te worden blootgesteld in het land van herkomst. Daarbij moet blijken dat dit risico wordt veroorzaakt door gedragingen die direct of indirect, maar steeds intentioneel, kunnen worden toegeschreven aan die actor.

Samenvattend kan worden besloten dat, in het kader van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, een onmenselijke behandeling aldus moet worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (*EASO Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie, meent de Raad dan ook dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance Afghanistan”* van EUAA van april 2022 waarin wordt gesteld dat het algemene gebrek aan gezondheidszorg, onderwijs of andere socio-economische omstandigheden (zoals moeilijkheden om in levensonderhoud te voorzien of in huisvesting) niet vallen binnen het toepassingsgebied van artikel 15, b) van de richtlijn 2011/95/EU, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor, bv. wanneer er sprake is van een intentionele weigering van adequate gezondheidszorg aan een verzoeker (p. 32 en 115).

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM.

De rechtspraak van het EHRM maakt evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die worden veroorzaakt door (i) objectieve factoren, enerzijds, dan wel (ii) actoren, anderzijds.

Indien precare leefomstandigheden eerder worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bv. een medische aandoening of droogte), dan hanteert het EHRM een hoge drempel. Het EHRM oordeelt in zulke gevallen dat enkel *“in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”*, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (zie bv. EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, §§ 42-45, waar het EHRM oordeelde dat het risico niet voortvloeide uit een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, maar wel uit een natuurlijke ziekte en het gebrek aan adequate zorgen in het land van herkomst: *“the alleged future harm would emanate not from the intentional acts or omissions of public authorities or non-State bodies, but instead from a naturally occurring illness and the lack of sufficient resources to deal with it in the receiving country”*). Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, daar de schade in deze omstandigheden niet voortvloeit uit een gedraging, dit is een opzettelijk handelen of nalaten, van een actor.

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of nalaten van actoren, dan kan een schending van artikel 3 van het EVRM enkel worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat een verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Zulke situatie werd door het EHRM tot nu toe slechts tweemaal vastgesteld, met name in de zaak *M.S.S.* en in de zaak *Sufi en Elmi* (EHRM 21 januari 2011 (GK), nr. 30696/09, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 249-254; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, §§ 278-283).

In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijk karakter van deze rechtspraak.

Zo benadrukt het EHRM dat in de zaak *“M.S.S.”* volgende elementen doorslaggevend waren: (i) de status van de betrokken verzoeker als lid van een kwetsbare groep met nood aan bijzondere bescherming, *in casu* de groep van asielzoekers; (ii) de positieve verplichtingen voortvloeiend uit de EU-wetgeving, met name wat opvang in een EU-lidstaat betreft, ten aanzien van deze groep; en (iii) de onverschilligheid en nalatigheid van de EU-lidstaat om aan deze EU-verplichtingen te voldoen waardoor de betrokken asielzoeker terechtkomt in een situatie van extreme armoede.

Dat het EHRM deze benadering uit de zaak *“M.S.S.”* vervolgens eveneens toepaste op de zaak *“Sufi en Elmi”*, bij de beoordeling van een intern vestigingsalternatief, is volgens het EHRM enkel te wijten aan de uitzonderlijke en extreme omstandigheden in vluchtelingen- en IDP-kampen in Zuid- en Centraal-Somalië waar duidelijk en uitgebreid bewijs aantoonde dat de humanitaire crisis overwegend (*‘predominantly’*) was te wijten aan directe en indirecte handelingen van alle partijen in het Somalische conflict die gebruik hadden gemaakt van willekeurige oorlogsmethoden en de toegang van internationale hulporganisaties hadden geweigerd (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, §§ 90-91).

De Raad stelt vast dat Afghanistan zich, net vóór de machtsovername door de taliban, reeds bevond in een precare socio-economische situatie als gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, beperkte buitenlandse handel, de socio-economische gevolgen van de COVID-19-pandemie en de onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict.

Het EHRM oordeelde op 29 januari 2013 met betrekking tot de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dat de toenmalige situatie, die weliswaar zeer ernstig was wegens het aanhoudende conflict, niet vergelijkbaar was met die in Zuid- en Centraal-Somalië. Zo stipte het EHRM aan dat Afghanistan wél een functionerende centrale regering had en dat nog steeds een functionerende infrastructuur aanwezig was, anders dan Somalië dat sinds 1991 geen functionerende centrale regering meer heeft. Verder bleek dat Afghanistan, en in het bijzonder Kabul waarheen de verzoeker zou worden teruggestuurd, onder controle van de regering stond, in tegenstelling tot het grootste deel van Zuid- en Centraal-Somalië, dat sinds 2008 onder controle staat van islamitische opstandelingen. Tevens benadrukt het EHRM dat er in Afghanistan een aanzienlijke aanwezigheid was van internationale hulporganisaties, in tegenstelling tot in Somalië, waar internationale hulporganisaties de toestemming werd geweigerd om in meerdere gebieden actief te zijn. Ten slotte oordeelde het EHRM dat, hoewel de moeilijkheden en tekortkomingen in de voorzieningen voor personen met een handicap in Afghanistan niet konden worden onderschat, evenmin kon worden gezegd dat die problemen het gevolg waren van een opzettelijk handelen of nalaten van de Afghaanse autoriteiten. Het EHRM was dan ook van oordeel dat in die omstandigheden de problemen waarmee de betrokken verzoeker zou worden geconfronteerd bij terugkeer grotendeels het gevolg zouden zijn van ontoereikende sociale voorzieningen door een gebrek aan middelen. Aldus werd gekozen voor de benadering van het Hof van Justitie in de zaak “*N. tegen het Verenigd Koninkrijk*”, wat inhoudt dat van een schending van artikel 3 van het EVRM enkel sprake is “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. tegen Verenigd Koninkrijk*).

Dat de socio-economische situatie in Afghanistan na de machtsovername door de taliban in augustus 2021 nog verder is verslechterd, wordt niet betwist. Zo blijkt uit de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen zijn verarmd. Het gemiddelde inkomen is met een derde gedaald, de tewerkstellingsgraad is gedaald en een groot deel van de bevolking bevindt zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt het risico om in zulke situatie terecht te komen. Het Wereldvoedselprogramma meldde op 20 mei 2022 dat ongeveer 19,7 miljoen personen – bijna de helft van de Afghaanse bevolking – extreme voedselonzeekerheid kennen. Daarvan bevinden ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een noodsituatie en 20 000 personen in een catastrofale situatie. UNOCHA geeft aan dat 55% van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft, waarvan 9,3 miljoen personen in extreme nood zijn. Het aantal mensen dat het risico loopt op acute voedselonzeekerheid wordt verwacht te stijgen tot 22,8 miljoen, meer dan de helft van de Afghaanse bevolking.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend (*‘predominantly’*) wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na een zorgvuldige lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie volgt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieumomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

Voor de machtsovername door de taliban was Afghanistan reeds sterk afhankelijk van buitenlandse hulp. Hiermee werd 75% van alle overheidsuitgaven gefinancierd doch slechts weinig verwezenlijkt. Integendeel, hulpverzadiging en overbesteding droegen bij tot wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie alsook op investeringen in de privésector. Dit was één van de oorzaken waarom de privésector in Afghanistan onderontwikkeld bleef, naast het gewapend conflict,

politieke instabiliteit, de druk op de economie als gevolg van de influx van terugkeerders, bureaucratische inefficiëntie en brain drain.

De machtsovername door de taliban heeft geleid tot een plotse (tijdelijke) onderbreking van deze internationale kapitaalinstroom en van financiële en economische hulp alsook tot een ernstige verstoring van het goederen- en dienstenverkeer, onder meer omwille van de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran. De enige humanitaire hulp die bleef voortlopen, hoewel in beperkte mate, gebeurde grotendeels via NGO's en IGO's.

Sinds september 2021 is de Afghaanse economie, die zo afhankelijk is van buitenlandse hulp, in vrije val, wat heeft geleid tot een ineenstorting van de openbare dienstverlening en het Afghaanse bancaire systeem.

Deels omwille van reeds bestaande internationale sancties opgelegd door de Verenigde Naties en de Verenigde Staten ten aanzien van individuen die behoren tot de taliban, deels omwille van economische acties ondernomen door de internationale gemeenschap, werden de Afghaanse buitenlandse geldreserves na de machtsovername bevroren. De overdracht van middelen en hulp verschuldigd door de Wereldbank, het International Monetair Fonds en andere internationale donoren werd tevens nagenoeg onmiddellijk opgeschort. Voorts beslisten regeringen en internationale financiële instellingen om niet langer rechtstreeks zaken te doen met de Afghaanse Centrale Bank. Dit veroorzaakte een liquiditeitscrisis. Afghaanse banken beperkten vervolgens de mogelijkheid om geld over te schrijven of op te nemen. Dit verhinderde bedrijven om betalingen uit te voeren of te ontvangen, toegang te krijgen tot hun kapitaal of de salarissen van hun werknemers te betalen. Ook de uitbetaling van lonen aan ambtenaren werd hierdoor bemoeilijkt. Het zorgde tevens voor een terugval en disrupties in buitenlandse handel alsook importrestricties. Internationale organisaties of NGO's, werkzaam in ontwikkelingshulp, werden verhinderd om de salarissen van hun medewerkers te betalen. Huishoudens konden geen buitenlandse geldoverdrachten meer ontvangen of toegang krijgen tot hun spaargeld. Overheidssectoren zoals onderwijs en gezondheidszorg konden niet meer naar behoren functioneren.

In november 2021 werd het gebruik van buitenlands geld in Afghanistan verboden door de *de facto* overheid en werd van de bevolking geëist om enkel *Afghanis* te gebruiken voor hun financiële transacties.

Wegens de moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, heeft het informele *hawala*-systeem voor geldovermakingen aan belang gewonnen. De beperking op het overmaken van geld naar en binnen Afghanistan is momenteel ook een van de belangrijkste belemmeringen voor internationale organisaties die in het land ontwikkelingshulp willen verlenen. Ook zij moeten steeds meer gebruik maken van het *hawala*-systeem. Het *hawala*-systeem heeft echter ook te lijden onder de financiële crisis in het land, omdat *hawala*-verstrekkers hun diensten niet meer kunnen aanbieden, of althans niet meer in dezelfde mate als voorheen, als gevolg van de algemene liquiditeitscrisis en de beperkingen in het banksysteem.

De ineenstorting van het bankwezen en het monetaire stelsel alsook het tekort aan *cash* leidde tot een devaluatie van de Afghaanse munt, een versnelde inflatie door hoge prijzen voor levensmiddelen, het verlies van bijna vijfhonderdduizend banen en een algemene inkrimping van de Afghaanse economie. Het bruto binnenlands product van Afghanistan kromp met ongeveer 20-30% nadat de taliban aan de macht kwamen.

Bovendien had en heeft de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang voor vrouwen tot de arbeidsmarkt een impact op de Afghaanse economie. Tevens zijn tal van privé-initiatieven, geleid door en gericht tot vrouwen, gedwongen stopgezet.

Tezelfdertijd lijdt Afghanistan momenteel onder de gevolgen van de ergste droogte in 27 jaar. Het heeft geleid tot de slechtste oogst in 35 jaar en een tekort dat wordt geschat op maximaal 3 miljoen ton tarwe. Om tekorten in de oogst te compenseren was er reeds een beleid om landbouwproducten in te voeren, zoals tarwe, maar dit wordt in gevaar gebracht door de liquiditeitsproblemen van de *de facto* Afghaanse overheid. Daarbij kwam ook nog eens de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, dat gevolgen had voor de voedselzekerheid in Afghanistan.

Resolutie 2651 werd in december 2021 aangenomen door de VN Veiligheidsraad, waardoor het sanctieregime werd aangepast en humanitaire bijstand, financiële transacties en de levering van

goederen en diensten nodig voor deze bijstand werden vrijgesteld. In januari 2022 lanceerde de VN een oproep om 5 miljard dollar aan noodhulp. Eveneens in januari 2022 hebben de Verenigde Staten 308 miljoen dollar toegezegd. In februari 2022 verklaarde de regering van de Verenigde Staten dan weer van plan te zijn de helft van de 7 miljard dollar aan bevroren tegoeden in een hulpfonds te storten en de andere helft aan de families van de slachtoffers van de aanslagen van 11 september 2001 te geven. Ook in februari 2022 besloten de Verenigde Staten om de sancties die hadden geleid tot de ineenstorting van de Afghaanse economie sinds de overname door de taliban te versoepelen. In maart 2022 ontving de Afghaanse centrale bank zo'n 32 miljoen dollar in contante hulp van de Verenigde Staten.

Het voorgaande neemt niet weg dat humanitaire organisaties worden geconfronteerd met tal van moeilijkheden en belemmeringen om de noodzakelijke humanitaire hulp te bieden. Ze kennen ernstige operationele uitdagingen door onzekere geldstromen als gevolg van terughoudendheid bij banken en een overmatige naleving van de internationale sancties tegen de taliban uit vrees om overtredingen tegen de sancties te begaan. Ook bedrijven krijgen om deze reden te maken met ernstige beperkingen in hun operationele capaciteit.

In juni 2022 werden de provincies Paktia en Khost getroffen door een aardbeving waarbij meer dan duizend doden vielen en meer dan zesduizend gewonden. Daarop vroegen de taliban om internationale bijstand.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is en de door de taliban aangestelde functionarissen ervaring missen in het bankwezen en financiële zaken, blijkt uit de beschikbare landeninformatie niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren.

Het is weliswaar zo dat de Verenigde Naties tussen 19 augustus en 31 december 2021 196 incidenten hebben gedocumenteerd die betrekking hadden op hun werkzaamheden, in de eerste plaats op hun personeel, waaronder 111 gevallen van intimidatie, 39 met criminaliteit verband houdende incidenten, 10 arrestaties en 30 incidenten waarbij gebouwen, kantoren en eigendommen van de Verenigde Naties werden gevisieerd. Het totaal is een aanzienlijke stijging ten opzichte van de 34 incidenten die in dezelfde periode in 2020 werden geregistreerd. Terzelfdertijd hebben de agentschappen van de Verenigde Naties hun operaties in het hele land voortgezet, waarbij alle belangrijke en enkele minder belangrijke routes werden gecontroleerd en ontruimd voor gebruik (UN Security Council, *The situation in Afghanistan and its implications for international peace and security*, Report of the Secretary-General, A/76/667 – S/2022/64, p. 5).

In september 2021 en in februari 2022 herhaalden de *de facto* overheden hun belofte om de veiligheid van humanitair personeel en hun bewegingsvrijheid te garanderen.

In maart 2022 gaf UNOCHA aan dat door de drastische afname van het willekeurig geweld veel belemmeringen voor humanitair personeel wegvielen om te reizen naar moeilijk bereikbare gebieden in vergelijking met daarvoor. UNOCHA gaf evenwel ook aan te worden geconfronteerd met interferenties van lokale overheden in hun werkprocessen, bv. in de voedselbedeling. Er wordt gemeld dat in 57% van de districten humanitair personeel te maken kreeg met geweld of bedreigingen. In de periode van 1 januari 2022 tot 30 april 2022 rapporteerde UNOCHA een totaal van 134 incidenten van geweld tegen humanitair personeel, goederen en gebouwen, waarvan 70 werden gepleegd door gewapende criminele groeperingen en 57 door de taliban en 3 door ISKP. In latere maanden zijn er nog meldingen geweest van zulke incidenten (EUAA, *Afghanistan: Targeting of individuals*, augustus 2022, p. 178).

Hoewel deze incidenten van geweld tegen humanitair personeel zorgwekkend zijn en in het oog moeten worden gehouden, kan in deze stand van zaken niet worden gesteld dat humanitair personeel op een systematische wijze wordt gevisieerd of op systematische wijze wordt verhinderd in het uitoefenen van zijn werkzaamheden.

In maart 2022 noteerde de Wereldbank dat doorlopende humanitaire bijstand had bijgedragen tot een zekere economische stabilisatie, met een licht verbeterde wisselkoers, een meer stabiele inflatie en een lichte stijging in tewerkstelling alsook in lonen. Niettemin zou het minstens nog tot 2031 duren voordat het Afghaanse BNP terugkeert tot het niveau van 2020.

Volgens de Wereldbank vereist dit onder meer het versoepelen van beperkingen in de financiële sector, een groeiend politiek vertrouwen in de talibanregering, toegenomen investeringen in de privésector,

meer mogelijkheden voor vrouwen om deel te nemen aan de economie en een stabiele veiligheidssituatie.

Na een zorgvuldige analyse van het geheel van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat de humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is. Dit is een standpunt dat tevens wordt gevolgd door andere rechtscolleges in de Europese Unie (zie bv. Oberverwaltungsgericht Hamburg, 23 februari 2022 – 1 Bf 282/20.A), minstens is de Raad geen andersluidende rechtspraak bekend.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt immers dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Verzoeker brengt immers geen enkel concreet element aan waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Verzoekers betoog in het verzoekschrift doet hieraan geen afbreuk.

In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest “*Sufi en Elmi*”, waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift, is er heden in Afghanistan immers wel degelijk een de facto regering aanwezig, met *de facto* ministers en de facto functionarissen (EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals *al-Shabaab* in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in “*Sufi en Elmi*”. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” wel het geval was. Ten slotte merkt de Raad op dat in het arrest “*Sufi en Elmi*” nergens wordt verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest “*Sufi en Elmi*” werd besproken, is dat *al-Shabaab* internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoeker aanvoert dat de machtsovername door de taliban een abrupt einde heeft gemaakt aan de buitenlandse hulp die aan Afghanistan geboden werd, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens

wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt geviséerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker de water- en hongersnood in Afghanistan nog aanstipt en opwerpt dat de provincie Nangarhar één van de zwaarst getroffen provincies is, merkt de Raad op dat er in de beschikbare landeninformatie geen enkele ernstige aanwijzing is die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername, en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

Waar verzoeker nog verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, dient te worden onderstreept dat de precedentswerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu meer informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Ten overvloede stipt de Raad aan dat in de gedane beoordeling met betrekking tot de precare toestand rekening werd gehouden met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto*, onder verwijzing naar nieuwe of bijkomende bronnen, aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie incorrect of niet langer actueel zou zijn.

Gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verwerende partij bij aanvullende nota van 13 december 2022 kan verzoeker ook niet dienstig voorhouden dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Dit neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.7.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Er moet bijgevolg tevens rekening worden gehouden met het gestelde in het arrest “*Elgafaji*” waar het Hof van Justitie een onderscheid maakt tussen twee situaties:

- de situatie waar “*er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op de in artikel 15, sub c, van de richtlijn bedoelde ernstige bedreiging zou lopen*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 35; HvJ 30 januari 2014, C-285/12, *Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen*, pt. 30); en
- de situatie waarbij rekening wordt gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker en waarbij het Hof van Justitie heeft gepreciseerd dat “*hoe meer de verzoeker eventueel het bewijs kan leveren dat hij specifiek wordt geraakt om redenen die te maken hebben met zijn persoonlijke omstandigheden, hoe lager de mate van willekeurig geweld zal zijn die vereist is opdat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming*” (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 39).

In de eerste hypothese is er sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De mate van het willekeurig geweld is dermate hoog dat elke burger die zich op het grondgebied bevindt, erdoor wordt geraakt. Wanneer aldus wordt vastgesteld dat een burger afkomstig is uit dergelijk land of gebied, moet worden aangenomen dat hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon wanneer hij terugkeert naar het betrokken land of het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar, zonder dat het nodig is om eveneens over te gaan tot een onderzoek naar andere persoonlijke omstandigheden.

De tweede hypothese betreft situaties waar er willekeurig geweld bestaat, maar waar de mate van het geweld niet dermate hoog is dat elke burger louter door zijn aanwezigheid in het betrokken land of het betrokken gebied een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat in zulke situatie rekening moet worden gehouden met de eventuele persoonlijke omstandigheden van de verzoeker die voor hem het risico, verbonden aan het willekeurig geweld, verhogen.

Het Hof heeft in het arrest “*Elgafaji*” verder geoordeeld dat, conform artikel 4, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU, bij de individuele beoordeling van het verzoek om subsidiaire bescherming rekening wordt gehouden met de geografische omvang van de situatie van het willekeurig geweld en de bestemming van de verzoeker wanneer hij naar het land van herkomst terugkeert, zoals uit artikel 8, eerste lid van de richtlijn 2011/95/EU blijkt (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 40).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 in acht genomen. In deze “*Country Guidance*” wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. Bij de beoordeling van de veiligheidssituatie moet rekening gehouden worden met volgende elementen:

- (i) de aanwezigheid van actoren van geweld;
- (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken;
- (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten;
- (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is;
- (v) het aantal burgerslachtoffers;

- (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en
- (vii) de verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover de Raad beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de informatie uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met *Improvised Explosive Devices* (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het *National Resistance Front* (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en *targeted killings*. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke *collateral damage* onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in *quasi* heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden *raids* uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en *targeted killings* uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

Het CGVS maakt onder andere gebruik van cijfergegevens over veiligheidsincidenten uit de databank van ACLED. De ACLED-gegevens opgenomen in de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*" van 13 september 2022 kunnen beschouwd worden als een update van de ACLED-data uit de COI Focus "*Afghanistan. Veiligheidssituatie*" van 5 mei 2022. De veiligheidsincidenten, met uitzondering van '*riots*', '*protests*' en '*strategic developments*' worden opgenomen. Het grootste aantal veiligheidsincidenten gebeurt in Kabul (250), gevolgd door Panjshir (227), Baghlan (186), Nangarhar (182) en Takhar (119). ACLED voert incidenten met geoprecisie type 3 (waarvoor geen specifieke informatie over de locatie beschikbaar is)

in onder de hoofdplaats van de provincie, terwijl deze incidenten in eender welk district van de provincie kunnen hebben plaatsgevonden. Voor de provincie Nangarhar, waarvan verzoeker beweert afkomstig te zijn – doch waarbij hij, in weerwil van de op hem rustende medewerkingsplicht, niet aannemelijk maakt dat hij aldaar tot aan zijn vertrek naar België heeft verbleven (*supra*) – kende ACLED geoprecisie 3 toe aan 9 incidenten in de verslagperiode. Het gaat om aanvallen door het NRF, ISKP of onbekenden op de taliban (*battles*), twee incidenten gericht tegen personen aan wie banden met ISKP werden toegeschreven, de moord op twee salafi's, een beschieting van een huwelijkskonvooi door de taliban nabij een controlepost, de ontvoering van een dokter door onbekenden en een incident gericht tegen twee lokale journalisten (*violence against civilians*). Alle 9 incidenten heeft ACLED gecodeerd onder het district Jalalabad, dat ook de provinciehoofdplaats Jalalabad omvat.

Volgens de UCDP-gegevens opgenomen in het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022 gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 om 298 veiligheidsincidenten, i.e. ‘*incidents with at least one recorded fatality*’, over het ganse land waarbij het aantal doden wordt geschat op 1 765 in totaal. De provincies die het meest werden geraakt door deze incidenten zijn Nangarhar (71 incidenten), Panjshir (55), Baghlan (35) en Kabul (35). Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in deze periode voornamelijk in de provincie Kabul (298), gevolgd door Kunduz (121), Balkh (77), Kandahar (65) en Panjshir (61).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij veelal religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van ‘*unexploded ordnance*’. Uit data van UNAMA over burgerslachtoffers sinds 2009, wanneer UNAMA is gestart met de systematische documentatie, tot 15 juni 2022 blijkt een duidelijke trendbreuk sinds de machtsovername van de taliban.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit *quasi* elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde 759 000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan in de periode 1 januari – 30 november 2021, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1 155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde 2,2 miljoen *internal displaced persons* (IDP's) die teruggekeerd waren naar hun regio van herkomst in de tweede helft van 2021.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende

conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van *open combat* of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting.

Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie, die op algemene wijze wordt beschreven in het verzoekschrift, wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn vermeende regio van herkomst, *in casu* de provincie Nangarhar.

Met zijn verwijzing in het verzoekschrift naar nieuwsberichten en rapporten waaruit blijkt dat er in het algemeen in Afghanistan nog steeds sprake is van een extreem onzekere en volatiele veiligheidssituatie en met het betoog dat talrijke incidenten zich hebben voorgedaan sinds de machtsovername door de Taliban waarbij burgerslachtoffers zijn gevallen en het feit dat er een heropleving is van ISKP in alle provincies en dat de provincie Nangarhar nog steeds regelmatig het toneel blijkt te zijn van aanslagen en gewelddadige incidenten, werd bij de beoordeling van zijn nood aan subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet immers terdege rekening gehouden. Verzoeker toont met deze gegevens niet aan dat er op heden in de provincie Nangarhar alsnog een situatie van willekeurig geweld voorhanden is, waardoor hij louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

Gelet op de actualisatie van de landeninformatie door verwerende partij bij aanvullende nota van 7 november 2022 kan verzoeker ook niet dienstig voorhouden dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, herhaalt de Raad dat de precedentwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans meer informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Ten slotte kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen. Verzoeker laat in het verzoekschrift gelden dat hij een jonge man is die “*al ruime tijd*” in Europa verblijft, doch laat immers na om concreet toe te lichten hoe deze persoonlijke omstandigheden het risico in zijn hoofde om het slachtoffer te worden van het willekeurige geweld in Afghanistan zouden verhogen, te meer gelet op de hoger gedane vaststellingen in punt 2.3.5.3 tot en met punt 2.3.5.3.5.

Verder wordt in de bestreden beslissing in dit verband nog pertinent geoordeeld als volgt:

“U brengt geenszins een hoger niveau van individuele elementen aan die doen besluiten tot het bestaan van een reëel risico in uw hoofde. Uit het attest met datum 28/07/2021 van de psycholoog L.(...) C.(...) van het opvangcentrum El Paso waar u verbleef van 01/04/2020 tot 29/04/2021 blijkt dat u het voorstel van 08/04/2021 om psychotherapie te volgen geweigerd hebt. Het gegeven dat u in het verleden slaapproblemen kende en mogelijks aan post-traumatische stress lijdt, tonen niet aan dat er in uw hoofde een persoonlijke omstandigheid bestaat die tot gevolg heeft dat u, in vergelijking met een andere persoon, een verhoogd risico loopt het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Uit uw verklaringen noch uit de door u neergelegde stukken blijkt dat u zich in een dermate psychische gesteldheid bevindt waardoor u in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Een psychologisch verslag vormt voorts geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u eventueel psychologische moeilijkheden opliep of ontwikkelde. Een arts, in dit geval een psycholoog, kan immers nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarbij deze letsels werden opgelopen. Bovendien verklaart u heden geen mentale moeilijkheden meer te kennen.”

Verzoeker voert geen concreet verweer tegen deze motieven, zodat zij onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

2.3.7.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en beweerde regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.8. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.10. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS twee maal uitvoerig werd gehoord door een gespecialiseerd *protection officer*. Tijdens deze persoonlijke onderhouds kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en zijn voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.11. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleefte aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien februari tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. A. DE SMET,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET